№№121–122
(3660–3661)

7 жніўня 2012 г.
Выдаецца з ліпеня 1995 г.
на беларускай і рускай мовах

Выдавец:
УП «Народная Воля».
Кошт — свабодны.

Да ўвагі!
Хто хоча набываць газету ў офісе рэдакцыі — чакаем!

www.nv-online.info

Народная Воля

*На прастор, на шырокі разлог
Выхадзі, мой народ, грамадою...*
Якуб КОЛАС

АКТУАЛИИ

Светлана КАЛИНКИНА

Ужастик

Руководитель аналитического центра ЕсооМ **Сергей Мусиенко** по телевидению рассказывал страшилки. В связи со скандалом из-за непродления аккредитации (что, по сути, означает высылку из страны) послу Швеции Стефану Эрикссону белорусский социолог и политолог сыпал обвинениями и откровениями. “Старался нанести нашей стране максимальный ущерб”, “пытался поссорить наши страны”, “вел подрывную деятельность на территории нашей страны”...

Сергей Мусиенко продемонстрировал свою крайнюю осведомленность, рассказав, что, по известной ему информации, в декабре 2010 года перед президентскими выборами Стефан Эрикссон “лично раздавал инструкции и выдавал деньги радикальным оппозиционным группировкам”.

Что помещение посольства использовалось отнюдь не в дипломатических целях. Будто бы на территории посольства “представителей радикальных группировок учили нападать на милицию и совершать провокации в отношении рядовых сограждан”... В общем — полный набор из политического ужастика.

Что же это за центр ЕсооМ, который в курсе оперативно-розыскной информации (если, конечно, она вообще имеется в наличии)? Формально — частная контора, которая от имени независимых социологов удивительным образом предсказывает именно такие результаты выборов, какие озвучит Центризбирком. Правда, ни адреса, ни телефонов для контактов на сайте этой осведомленной организации нет — им можно писать только электронные письма. Более того, справочные службы Минска про существование ЕсооМ тоже не знают. То есть клиенты этим социологам не нужны.

Следующий вопрос: кто такой Сергей Мусиенко?

Его представляют то как социолога, то как политолога, однако утверждать на сей счет что-то однозначно вряд ли возможно. Биографию свою Мусиенко не разглашает. Родился в 1964 г. в Умани Черкасской области Украинской ССР. Образование — высшее, однако какой конкретно вуз окончил видный социолог, политолог и аналитик, не указывается. Следующая строка в официальной биографии — в 2003 году возглавил аналитический центр ЕсооМ. Все остальное — сплошной пробел.

Правда, пару раз Сергей Мусиенко о себе проговорился. В частности, когда стало известно, что именно он приобрел в Мотоле дом, где родился и вырос основатель еврейского государства Израиль Хаим Вейцман, он пояснил: “Я много лет пишу кандидатскую диссертацию о политической ответственности, перелопатил горы литературы. И со временем определил для себя фигуру политически ответственного деятеля: это Хаим Вейцман”. И далее: “Лет 20 назад я работал в “Белспецпроектреставрации” в отделе деревянного зодчества. Мы создавали музей архитектуры и быта в Строчице: возили объекты, описывали здания... В этом отношении у меня есть большой личный опыт”.

Делаем две заметки: аналитический центр ЕсооМ возглавляет человек без ученой степени, который ранее работал, скажем так, в музейной сфере.

Другое интервью — Мусиенко комментировал скандал, когда Александра Лукашенко не пригласили в Украину на мероприятия в честь 25-летия трагедии на Чернобыльской АЭС. Лейтмотив комментария был: все произошедшее — происки злых сил. Но пару слов Мусиенко рассказал и о себе. “В 1989 году я был соорганизатором международного экологического конгресса в Минске, в котором приняли участие представители 36 стран. Я еще тогда видел такое отношение к нам. А в 1989 году я вел переговоры с Линдой Маккартни, которая курировала бизнес-проекты Пола Маккартни, о благотворительном проекте в Чернобыле. Она отнеслась к этой теме настолько серьезно, что сказала: “Мы будем давать концерт на территории Чернобыля”. Мы ей объяснили, что там тяжело, нельзя. Она спросила: “Ближайшая точка, где можно?” Решили, что это Гомель. “Хорошо, давайте в Гомеле”. Она готова была аппаратуру туда привезти. И тогда Москва — а тогда Москва решала все эти вопросы — заблокировала это. Сказала: “Нет, сначала в Москве, потом — в Гомеле, а лучше — в Минске”. И Линда отказала. Я ее прекрасно понимаю, я ее поддержал”.

Экология?.. Шоу-бизнес?.. Социальные благотворительные проекты?..

Из сказанного следует, что Мусиенко пробовал себя и в какой-то из этих сфер. По-видимому, неудачно. Потому что до 2003 года такую фамилию мы не слышали. А потом случился странный интеллектуальный прорыв, когда доктора социологических наук Олег Манаев и Андрей Вардомацкий стали резко проигрывать в прогнозах некоему неизвестному Сергею Мусиенко, вставшему во главе некоего неизвестного центра ЕсооМ. Этот самый Мусиенко будто водил рукой главы Центризбиркома Лидии Ермошиной и всегда предсказывал результат, который она получит.

Дальше — больше. Появился аналитик Сергей Мусиенко, знающий все и всегда.

Вот только можно ли ему верить? Отвечает ли он за свои слова?

Приведу только несколько примеров.

В прошлом году, накануне обвала курса белорусского рубля, Сергей Мусиенко дал большое интервью “БелГазете”, в котором рассказывал, что никакой паники у людей нет. Да и для этой паники нет оснований. Что это в Японии из-за лжи об аварии на Фукусиме люди не доверяют своему правительству, а у нас все по-честному. Обещания власти сбываются.

Надо ли говорить, что, когда рубль таки обвалился, голову пеплом Мусиенко не посыпал и в своей компетентности не усомнился.

Другой пример. В первой половине прошлого года на фоне резкого обострения отношений с Европой из-за арестов и судов над участниками акции протеста в день президентских выборов власти Беларуси надумали устроить пресс-тур для западных журналистов. К реализации этой задумки каким-то образом подключился и Мусиенко. И разразился скандал.

Польская газета Rzechpospolita резко прошлась по попытке пиара Лукашенко в Польше и по Мусиенко лично, связав его с белорусским КГБ. Он в ответ грозил подать на газету в суд и даже сообщил, что иск “уже переводится на польский язык”. Но и суда не было, и что-то про иск больше никаких новостей. Дело, однако, не в том — кто штатный сотрудник КГБ, кто сочувствующий, а кто белый и пушистый. Дело в том, что на любой службе не надо врать.

Как сообщил тогда Мусиенко, речь шла не о пресс-туре для журналистов, а о Белорусском международном медиафоруме “Партнерство во имя будущего”, который проводится ежегодно. Он заверил, что обычно в мероприятии принимает участие около 500 журналистов, однако после статьи в Rzeczpospolita журналисты проявили еще больший интерес к мероприятию и подали заявок даже больше, чем форум может принять.

А теперь проверяем. С 22 по 25 июня 2011 года прошел форум. По его итогам организаторы доложили: “В этом году в медиафоруме приняло участие более 80 журналистов и экспертов из 21 страны...”

500 и 80 — чувствуете разницу? Вот такое большое вранье на пустом месте. Ну а когда уж речь идет о чем-то серьезном — то пределу фантазии нашего чудо-аналитика вообще нет границ. Даже если то, о чем он говорит, хорошо известно и свежо в памяти.

“Позволю напомнить, что штурм Центризбиркома, где в тот момент шел подсчет голосов, равно как и нападение на одного из оппозиционных кандидатов в президенты, осуществлялся обученными боевиками, а отнюдь не обычными недовольными минчанами, как и во время антикоммунистического переворота в Кишиневе”, — это Мусиенко сообщил в интервью агентству “Росбалт” в марте этого года. В марте! 2012 года! Когда уже прошли суды, когда уже был оглашен весь список обвиняемых, среди которых как раз и оказались простые минчане и жители окрестностей. Когда милиционеры уже свидетельствовали в суде, кто и как нападал на кандидата в президенты Владимира Некляева, а командира “Алмаза” Николая Карпенкова срочно отстранили от должности после таких “геройств”. Врал и не краснел. Хотя это даже не прогноз и не оценка, это то, что легко проверяется.

Ну что скажешь про такого “аналитика”? Только то, что он в лучшем случае просто путает фантазии с реальностью. Прогнозы из ночных кошмаров — это, по-видимому, его реальный профессиональный уровень. Куда его завтра в фантазиях занесет — в сторону Швеции или в сторону Москвы, он и сам не знает. Мировой заговор, мировая закулиса, кругом враги, еда отравлена, вода кишит невидимыми существами, Луна по заданию Кремля истребляет нас опасными радиосигналами, а Солнце на деньги Госдепа зомбирует мозг белорусов на революцию... Видели, знаем мы и таких пророков, и таких аналитиков. И, как правило, это обычные аферисты. Или люди, которых определенные службы используют в своих целях.

Ну а что касается посла Швеции Стефана Эрикссона, то мало кто на Западе так любит нашу страну и мало кто даже в Беларуси сделал для нее так много.

ВІНШУЕМ!

Чэмпіёны!

Вікторыя Азаранка і Максім Мірны сапраўды ўпісалі свае імёны ў гісторыю. Упершыню на алімпійскіх гульнях разыгрываўся камплект медалёў у змешаных тэнісных парах. Упершыню Беларусь заваявала медаль! Залаты!

Беларуская пара перамагла ў фінале брытанцаў Лору Робсан і Эндзі Мюрэя, і радасці нашых спартсменаў не было межаў. Зразумела, што ўвесь Уімблдон падтрымліваў сваю пару, таму выйграваць было асабліва складана. Але была і невялікая беларуская трыбуна, якая перажывала за Віку і Макса не менш азартна. Да яе і кінуліся спартсмены, як толькі даведаліся, што сталі чэмпіёнамі. Пацалункі, віншаванні, слёзы... Праўда, Віка ў спешцы не знайшла сваю маму. Затое проста свяціўся шчасцем твар Мікалая Мірнага — бацькі Максіма: Азаранка яшчэ маладая — яе медалі яшчэ наперадзе, а вось Макс завяршае кар’еру, ды як выдатна!

Спартсменаў адразу павіншаваў Аляксандр Лукашэнка. Можна смела сказаць, што кіраўнік дзяржавы ў нядзелю, як і мільёны беларусаў, сядзеў ля тэлевізара. “Мы ганарымся вамі, упершыню ў гісторыі Алімпійскіх гульняў заваяваўшымі для Беларусі залаты медаль у змешаным разрадзе тэніса. Уся краіна балела за вас і падзяляе вашу радасць. Гэты заслужаны поспех — вынік упартай працы і прафесійнага майстэрства. Ваша ўзнагарода пацвярджае аўтарытэт беларускага тэніса на сусветнай арэне. Малайцы! Я не сумняваўся ў вас і верыў у вашу перамогу”, — гаворыцца ў віншаванні.

Праўда, ці быў бы гэты поспех беларускага тэніса, калі б і Віка, і Макс яшчэ ў юным узросце не з’ехалі з Беларусі да замежных трэнераў, — пытанне рытарычнае. Але ў любым выпадку шмат радасці прынёс беларускім заўзятарам гэты залаты медаль.

Дарэчы, пра Аляксандра Лукашэнку зайшла гаворка і на пасляматчавай прэс-канферэнцыі чэмпіёнаў.

— Сённяшні матч меў палітычны падтэкст, вы ведаеце чаму...

Максім Мірны: — Чаму?

— Аляксандр Лукашэнка хацеў прыехаць у Лондан, паглядзець на вас...

Вікторыя Азаранка: — Я думаю, што спорт — па-за палітыкай. Медаль — для нашай краіны. А далей — гэта ўжо не наша справа.

Дарэчы, у дадзеным выпадку спартсмены сапраўды змагаліся за медаль для краіны. Справа ў тым, што ў тэнісістаў вельмі высокія ганарары. І 150 тысяч долараў, якія яны атрымаюць за залатыя алімпійскі медаль, — гэта для іх невялікія грошы. Але якімі грашыма можна вымераць адчуванне, калі ў гонар цябе ўздымаецца сцяг тваёй краіны і ад гукаў роднага гімна на вочы наварочваюцца слёзы!

Ірына МАЛЬЦАВА.

Залаты снайпер

Як вядома, першае золата беларусаў на Алімпіядзе ў Лондане заваяваў снайпер **Сяргей МАРТЫНАЎ.**

44-гадовы беларускі стралок з’яўляўся бронзавым прызёрам Алімпіяд 2000-га і 2004 гадоў. А вось у Пекіне яму не пашчасціла: захварэў, піў лекі, застаўся без медалёў. Тым не менш надзеі на Алімпіяду ў Лондане былі самымі лепшымі. Ён увогуле быў першым беларускім спартсменам, які прайшоў адбор на гэтую Алімпіяду.

У фінал спаборніцтваў у стральбе з малакаліберныай вінтоўкі на 50 метраў Мартынаў выйшаў з першым вынікам пасля кваліфікацыі, набраўшы максімум ачкоў — 600 з 600 магчымых. У фінале спаборніцтваў ён набраў 705,5 бала і пабіў сусветны рэкорд.

Цікавыя факты з біяграфіі залатога снайпера.

— Лонданская Алімпіяда для яго ўжо шостая. Упершыню Сяргей Мартынаў прыняў удзел у Сеуле-1998.

— Сяргей Мартынаў — армейскі спартсмен. Гэты маўклівы і сціплы чалавек мае званне падпалкоўніка беларускай арміі.

— Як сцвярджае Мартынаў, для стралка не вельмі важна мець выдатны зрок. І ўвогуле, па яго словах, ніхто не ведае, што для стралка самае галоўнае. “Проста адны трапляюць у цэль, а іншыя — не”.

— У свой час спартсмен выканаў нарматыў майстра спорту, прытрымліваючыся правіла славутага снайпера Віктара Данільчанкі, які сцвярджаў, што перад стральбой (лежачы) нельга спаць. Тады пасля бяссоннага начнога пераезду спартсмен пайшоў на стрэльбішча і... паказаў выдатны вынік.

— Паляванне Мартынаў не любіць. Вінтоўку ў рукі для таго, каб забіць жывёлу альбо птушку, не бярэ.

— На яго думку, ідэальны стралок — гэта той, хто ўмее ні пра што не думаць — ні пра медалі, ні пра ачкі, хто можа проста адключыць мозг і страляць.

Віншуем славутага спартсмена з цудоўнай перамогай!

Ігар МАРОЗАЎ.

ДАРЭЧЫ

За медалём — ордэн

Аляксандр Лукашэнка ўзнагародзіў ордэнам Айчыны III ступені Сяргея Мартынава і Аляксандру Герасіменю за бліскучыя выступленні на XXX летніх Алімпійскіх гульнях у Лондане. Пра гэта паведаміла прэс-служба кіраўніка дзяржавы.

(Працяг тэмы на 8-й стар.)

ОФИЦИАЛЬНО

Повышения зарплат не будет

*Слухи о том, что обещанное на август повышение зарплат бюджетникам переносится на сентябрь, подтвердил **лично** Александр Лукашенко.*

“Что касается денежного довольствия, мы постоянно движемся в этом направлении. С 1 сентября еще осуществим подвижку для военных и работников бюджетной сферы. Но только в зависимости от наличия ресурсов. Печатать деньги нельзя”, — сказал правитель.

Таким образом, и на сентябрь еще ничего не гарантировано. Ключевая фраза: *“Если будут ресурсы...”*

ПАЛІТКУХНЯ

Сам Калякін не пайшоў

Беларуская партыя левых “Справядлівы свет” вылучыла кандыдатамі ў дэпутаты 36 чалавек. Такое рашэнне прыняў 5 жніўня з’езд партыі.

Галасаванне адбылося па кожнай кандыдатуры асобна.

У бліжэйшы час вылучаныя кандыдаты ў дэпутаты пададуць дакументы ў адпаведныя дзяржаўныя структуры для рэгістрацыі.

Лідар партыі “Справядлівы свет” Сяргей Калякін не вылучаецца кандыдатам у дэпутаты. Ён прыняў такое рашэнне, таму што будзе прадстаўляць партыю ў Цэнтральнай выбарчай камісіі.

ГАЗЕТА—ЧЫТАЧЫ

Падпісацца на «Народную Волю» можна ў любы дзень...

Непрыкметна праляціць жнівень, і ў гарады вернуцца дачнікі, з адпачынкаў — рабочыя, служачыя, з канікулаў — студэнты...

Каб у верасні атрымліваць дахаты “Народную Волю”, Вы можаце ў любы дзень зайсці на пошту і аформіць падпіску. Кошт на месяц — усяго 19.000 рублёў.

Вы — з “Народнай Воляй”, “Народная Воля” — з Вамі!

СКАНДАЛ

Ход паслом

“Паважаны спадар Стэфан! З вялікім жалем сустрэла навіну пра спыненне Вашай акрэдытацыі. Вы наблізілі Швецыю да Беларусі і, як бы гэта каму ні падавалася парадаксальным, адкрывалі Беларусь для беларусаў. Вы — сапраўдны Дыпламат. Спадзяюся, у нас будзе магчымасць яшчэ не раз сустрэцца. Вялікі дзякуй за Вашу працу!” ***Вольга ХОМІЧ.***

“Стэфан! Вельмі шкада! Чакаем! Праўда! Ганаруся знаёмствам з Вамі!” ***Таццяна КАРАТКЕВІЧ.***

“Паважаны спадар Стэфан! Нам сапраўды вельмі шкада і крыўдна, што Вы зараз не ў Беларусі. Вы для нас былі сапраўдным скарбам! Мы Вас любім так, як Вы любіце нашу Беларусь!...” ***Сяржук БОХУН****...*

Старонка пасла Швецыі ў Беларусі Стэфана Эрыксана ў “Фэйсбуку” запоўнена словамі падзякі ад самых розных людзей. Наша МЗС не падоўжыла акрэдытацыю самаму “прабеларускаму” з заходніх паслоў, пра якога гаварылі, што ён ведае беларускую гісторыю і беларускую мову лепш за многіх кіраўнікоў нашай краіны. Стэфан Эрыксан паехаў у адпачынак і больш у Мінск ужо не вярнуўся. Паміж Беларуссю і Швецыяй распачалася “дыпламатычная вайна”.

У мінулую пятніцу міністр замежных спраў Швецыі Карл Більт спачатку выклаў сенсацыйную навіну ў “Твітары”. Вось як выглядае гэты тэкст: *“Рэжым Лукашэнкі выгнаў пасла Швецыі ў Беларусі за празмерную падтрымку правоў чалавека. Абуральна! Гэта паказвае характар рэжыму”.*

Аднак беларускі МЗС запярэчыў, што Стэфана Эрыксана не выганялі, а толькі было прынята рашэнне аб непрацягненні яго акрэдытацыі.

Прэс-сакратар беларускага знешнепалітычнага ведамства Андрэй Савіных заявіў: *“Спадар Стэфан Эрыксан працаваў у Мінску каля сямі гадоў. Гэта доўгі тэрмін. За гэты час уся яго дзейнасць была накіравана не на ўмацаванне беларуска-шведскіх адносін, а на іх разбурэнне”.*

На самай справе на пасадзе амбасадара спадар Эрыксан працуе з 2008 года, да гэтага і шведскага пасольства ў Беларусі не было — толькі аддзяленне пасольства ў Маскве. Але калі беларускія ўлады свядома ідуць на скандал, дэталі іх, як падаецца, мала цікавяць, ім галоўнае замбіраваць беларусаў.

Беларускі МЗС катэгарычна абвяргае, што “развітанне” са Стэфанам Эрыксанам неяк звязана са шведскім самалётам, які нелегальна заляцеў на нашу тэрыторыю. Больш за тое, як высвятляецца, яшчэ ў чэрвені Стэфан Эрыксан атрымаў не дыпламатычную, а турыстычную візу для ўезду ў нашу краіну. Тым не менш памятаем мы і словы Аляксандра Лукашэнкі, сказаныя пры прызначэнні новых кіраўнікоў Дзяржаўнага пагранічнага камітэта (а былых ён адхіліў ад пасад менавіта пасля скандалу з самалётам). *“На любыя правакацыі павінен быць адэкватны адказ з нашага боку”,* — заявіў Аляксандр Лукашэнка. Непрацягненне акрэдытацыі, а фактычна высылка пасла, які не меў дачынення да інцыдэнту, — гэта адэкватны адказ?.. Нагадаем, што нават улады Савецкага Саюза не дадумаліся высылаць пасла Германіі пасля таго, як Маціас Руст на такім жа самалёце прызямліўся на Чырвонай плошчы...

Як бы тое ні было, але ўзнік чарговы скандал з Еўропай. **Карл Більт**, міністр замежных спраў Швецыі, ужо выступіў з афіцыйнай заявай. У ёй паведамляецца, што Швецыя высылае двух беларускіх дыпламатаў, а таксама “не будзе вітаць” прыезд новага беларускага пасла. Па словах шведскага міністра, выгнанне шведскага амбасадара з Беларусі *“з’яўляецца грубым парушэннем норм дачыненняў паміж дзяржавамі”.*

У сувязі з апошнімі падзеямі Вярхоўны прадстаўнік Еўрасаюза па знешняй палітыцы **Кэтрын Эштан** абнародавала сваю заяву. *“Я з вялікай занепакоенасцю атрымала паведамленні з Мінска і Стакгольма аб тым, што беларускія ўлады вырашылі выдварыць шведскага амбасадара Стэфана Эрыксана. Гэтае рашэнне супярэчыць нормам дачыненняў паміж краінамі. Еўрасаюз і Швецыя прыхільныя да мадэрнізацыі Беларусі і пашырэння еўрапейскіх каштоўнасцяў, у прыватнасці дэмакратыі, правоў чалавека і вяршэнства закона. Гэтае пытанне будзе абмеркавана ў Камітэце палітыкі і бяспекі ў Брусэлі, у тым ліку на прадмет адпаведных захадаў з боку ЕС”,*

— гаворыцца ў заяве.

Што гэта будуць за *“адпаведныя захады”,* пакуль не вядома. Але па дзіўным супадзенні мы назіраем сітуацыю, якую ўжо бачылі не адзін раз: як толькі беларускім уладам трэба зрабіць крок да нармалізацыі адносін з Еўропай, адбываецца нешта такое, што адкідвае нашу краіну на некалькі крокаў назад. Хто гэтыя дарадцы, якія ўмела адводзяць Беларусь ад заходняга накірунку, гісторыя высветліць

Ірына МАЛЬЦАВА.

Стэфан Эрыксан не развітваецца

Былы пасол Швецыі ў Беларусі адказаў беларусам на шматлікія запісы ў сацыяльных сетках са словамі падзякі за працу.

Дарагія сябры!

Я ўжо зразумеў, што ніяк не паспею ўсім даць належны адказ на вашы словы падтрымкі ў гэтым няпростым для мяне часе. Я не хацеў апынуцца ў гэтай сітуацыі, і памяняў бы вашу пахвалу на магчымасць працаваць у Беларусі і з вамі сустракацца! Ваша падтрымка, канешне, мяне вельмі ўцяшае і грэе. Я вам шчыра ўдзячны! Наўрад ці я заслугоўваю вашай пахвалы, таму што ў рэшце рэшт я рабіў сваю працу, якую вельмі любіў і стараўся выконваць сумленна. Мабыць, Беларусь мяне натхніла зрабіць трохі больш, чым павінен быў, але гэта тады ваша заслуга! Калі чытаю вашыя каменты, складаецца амаль уражанне, што вы мяне пахавалі ўжо... Калі ласка, рана мяне хаваць! Карлсан/Эрыксан яшчэ прыляціць! Да сустрэчы! Дабрыня пераможа! Жыве Беларусь!

Стэфан ЭРЫКСАН.

(Працяг тэмы на 2-й стар.)

УДАКЛАДНЕННЕ

У мінулым нумары “Народнай Волі” мы паведамілі пра шэраг кадравых прызначэнняў, у тым ліку ў сферы пракуратуры. Але ў інфармацыю ўкралася недакладнасць. Аляксандр Архіпаў, які прызначаны наместнікам генеральнага пракурора, раней працаваў не пракурорам Мінска, а пракурорам Мінскай вобласці.

Прыносім свае прабачэнні Аляксандру Міхайлавічу і чытачам.

ВЫБАРЫ-2012

Партыя БНФ: кандыдаты абяцаюць...

На з’ездзе, які адбыўся ў Мінску, ад Партыі БНФ на выбары ў Палату прадстаўнікоў вылучана 38 кандыдытаў.

Як паведаміў старшыня партыі Аляксей Янукевіч, пасля дыскусіі было вырашана пацвердзіць мінулае рашэнне Сойма аб абумоўленым вылучэнні кандыдатаў ад партыі на парламенцкія выбары:

— Дэлегаты з’езда вырашылі прыняць рашэнне аб тым, што мы вылучаем нашых кандыдатаў. Але таксама мы вырашылі даць ацэнку гэтай выбарчай кампаніі і ўмоў, у якіх яна будзе адбывацца, падчас другой сесіі з’езда, якая адбудзецца 15 верасня. На другой сесіі, пасля таго як мы дадзім ацэнку, будзе прынята рашэнне, ці варта нашым кандыдатам удзельнічаць ў кампаніі альбо яны ўсе будуць зняты партыйным рашэннем.

Аляксей Янукевіч нагадаў, што ўмовы ўдзелу ў выбарах былі прадэкларараваны ў пастанове Сойма партыі яшчэ 23 студзеня. Гэта вызваленне палітычных вязняў і ўключэнне або неўключэнне сябраў партыі ў склад выбарчых камісій. *“Ужо адбылося фарміраванне акруговых выбарчых камісій. Партыя вылучыла 57 кандыдатаў у іх склад. Уключана было толькі 12. Гэта ўжо цяпер сведчыць, што ўмовы, якія партыяй вызначаны як мінімальна неабходныя дзеля таго, каб быў сэнс удзельнічаць у выбарах да канца, не будуць забяспечаны”,* — кажа Аляксей Янукевіч.

З выбараў зняўся

Дэпутат Палаты прадстаўнікоў другога склікання, а пасля палітвязень і апазіцыйны палітык Сяргей Скрабец спыніў удзел у выбарчай гонцы.

“Людзі з КДБ так націснулі на маю маці і майго малодшага брата, што па іх просьбах я спыніў удзел у выбарчай гонцы. Калі б я гэтага не зрабіў, то і мне, і ім пагражалі б турма, канфіскацыя маёмасці ды іншыя сур’ёзныя непрыемнасці”, — патлумачыў Сяргей Скрабец.

Ён збіраўся балатавацца ў Лідзе, дзе і быў абраны дэпутатам Палаты прадстаўнікоў у 2000 годзе.

Як будуць галасаваць беларусы Амерыкі?

Гэта вырашылі высветліць Партыя БНФ і ГА БНФ “Адраджэньне” і вылучылі двух сваіх прадстаўнікоў ва ўчастковую камісію горада Нью-Ёрка.

Ці будуць уключаны Юрась Зянковіч і Яўген Іванюк у склад выбарчай камісіі, пакуль невядома, але шанцы ёсць, бо прадстаўнікоў ветэранскіх, прафсаюзных і іншых праўладных арганізацый па той бок акіяна амаль няма.

Юрась Зянковіч у каментарыі прэс-службе партыі адзначыў, што ён і яго сябры, якія жывуць у Нью-Ёрку, па-ранейшаму адчуваюць сябе беларусамі і лёс Беларусі ім не абыякавы:

— Кожная выбарчая кампанія — гэта чарговая нагода, каб папрактыкавацца ў метадах вядзення палітычнай агітацыі. Ніхто не плануе заставацца ў Амерыцы назаўсёды, і пры наяўнасці мінімальных тэндэнцый да змен на радзіме мы гатовыя вяртацца і працаваць там. Але пакуль мы тут, лічым, што будзе карысць, калі мы пакажам уладзе, што не збіраемся маўчаць. Мы не толькі вылучаемся ў камісію, але збіраемся таксама ладзіць актыўнаеназіранне, паралельны падлік галасоў, пікетаваць консульства ў дзень галасавання, а таксама мабілізоўваць усіх грамадзян Беларусі, хто тут жыве, да рэгістрацыі ў спісах выбаршчыкаў. Мы па-ранейшаму беларусы, і лёс нашай краіны нам не абыякавы!

Дарэчы, згодна з пастановай Цэнтральнай камісіі па выбарах і правядзенні рэспубліканскіх рэферэндумаў, участак для галасавання ў Нью-Ёрку, як і ўсе замежныя выбарчыя ўчасткі, прыпісаны да Купалаўскай выбарчай акругі №95.

БЕЗЗАКОННЕ

Міліцыянеры ці бандыты?

Затрыманую праваабаронцу выкінулі ў чыстым полі

Абуральная гісторыя адбылася на мінулым тыдні. Затрыманую праваабаронцу Алену Красоўскую-Каспяровіч супрацоўнікі міліцыі замест суда вывезлі з Мінска і пакінулі ў полі.

Дабірацца ў горад жанчыне прыйшлося на маршрутцы. Яе затрыманне адбылося за тры дні да гэтага невядомымі людзьмі ў цывільным, якія прадставіліся супрацоўнікамі міліцыі Партызанскага раёна Мінска. На Алену быў складзены пратакол аб дробным хуліганстве. Потым яе завезлі ў Цэнтр ізаляцыі праваПарушальнікаў, дзе і трымалі трое сутак. Па словах Алены Красоўскай-Каспяровіч, ніякіх размоў, допытаў не было, ціску на яе там не аказвалі:

— Раніцай мяне выклікалі з рэчамі, я спадзявалася, што мяне вязуць у суд. Мяне пасадзілі ў машыну, у якой было два чалавекі ў цывільным, адзін супрацоўнік у форме, які сядзеў за рулём. Яны вывезлі мяне за горад і выпусцілі ў чыстым полі. Я не магла вызначыць, у якім накірунку мы рухаемся, але я думаю, што кіламетраў за 40 адвезлі. Я спыніла маршрутку, якая праязджала, на ёй прыехала ў Мінск. Да аўтавакзала “Маскоўскі” мы ехалі хвілін 20—30.

Як распавёў калега Алены Андрэй Бандарэнка, дзеянні праваахоўных органаў будуць абскарджвацца:

— Мы накіравалі шэраг зваротаў у адпаведныя органы, гэта ГАУС, Мінгарвыканкам, Партызанскі РАУС, Цэнтр ізаляцыі правапарушальнікаў на Акрэсціна, складаем зварот у пракуратуру горада Мінска, каб было праведзена расследаванне, на якой падставе былі брутальна парушаны правы нашага супрацоўніка і ў тым ліку працэсуальныя нормы.

Сама Алена Красоўская-Каспяровіч звязвае сітуацыю са сваёй дзейнасцю ў незарэгістраванай арганізацыі па абароне правоў зняволеных “Платформа” і спробамі разбурыць як саму арганізацыю, так і яе сайт, адміністратарам якога яна з’яўляецца.

Паліна КРУК.

СПЕЦТЕМА

Лудомания,

или Почему Беларусь подхватила эстафету «доходного бизнеса», от которого открещиваются Москва, Киев и Астана

По информации Министерства по налогам и сборам, в первом квартале 2012 года количество юридических лиц, занимающихся в стране игорным бизнесом, увеличилось на 7,2%. И теперь их насчитывается почти десять тысяч. Функционируют 198 игровых столов, 9395 игровых автоматов, 184 кассы букмекерских контор. Также действуют 32 казино, из них 18 — в Минске, 278 залов игровых автоматов и 151 букмекерская контора.

Республиканские социологические исследования показывают: белорусы гораздо азартнее соседей. Исследования, проведенные еще в начале процесса “перетекания” российских казино в Беларусь (апрель 2010 года и годом ранее), показали, что азартными играми увлекаются 14% белорусов, в то время как среди россиян этот показатель равен 6%. Самыми активными “лудоманами” являются минчане, большинство которых (44%) предпочитает казино (в средних по численности городах РБ процент одержимых игрой ровно вдвое меньше).

Бывает, люди “дарят” одноруким бандитам целые зарплаты. Так что не зря Минск с большим энтузиазмом подхватил эстафету “доходного бизнеса”, от которого почему-то стали дружно открещиваться Москва, Киев и Астана. Как только в России был принят закон о запрете казино и прочих развлекательных заведений в крупных городах, белорусские министерства спорта и экономики поспешили объявить о создании близ Национального аэропорта “Минск” “тутэйшага” Лас-Вегаса.

Однако вскоре главные энтузиасты данного проекта почему-то оказались в отставке, а в медиа появилась информация, что на стол премьер-министра легла другая концепция госрегулирования в области азартных игр. Якобы за подписью председателя совета акционеров известного в сфере оружейного бизнеса ЗАО “Белтехэкспорт” В.Пефтиева. Суть — постановка под полный контроль децентрализованно функционировавших на тот момент казино, игровых столов, автоматов, тотализаторов и букмекерских контор. Сей передел должен осуществляться не в пользу государства или госструктур, а в пользу двух, на первый взгляд, скромных фирм — западной GTech и белорусской “Спорт-пари”. Но это только на первый взгляд.

GTech Holdings Corp — крупнейший в мире производитель, поставщик и оператор терминалов, используемых при покупке лотерейных билетов. Контролирует почти 70% мирового рынка компьютеризированных лотерейных систем и охватывает более 50 стран мира. Имеет штаб-квартиру в самом маленьком штате США (Рой-Айленде). Считающаяся американской, эта игорная корпорация еще в 2006 году была приобретена через итальянскую компанию Lottomatica (это и самая популярная в стране лотерея) за 4,7 млрд долларов одной из самых влиятельных семей Италии — де Агостини. Весьма близкая тогдашнему премьер-министру и периодически фигурирующая в медиа в связи с уголовным делом по подозрению С.Берлускони в коррупции, в том числе в ходе расследования обстоятельств создания “черных фондов” за границей, семья Агостини считается одной из самых влиятельнейших не только в Италии и США, но и в Ватикане, с главой которого, как, впрочем, и с Берлускони, белорусский президент встретился в апреле 2009 года. (В конце того же года втянутый сразу в три судебных процесса, включая обвинение в связях с мафией, Берлускони совершил ответный визит в Минск, ставший первым за последние 15 лет визитом в РБ одного из западных лидеров.)

“Спорт-пари” — закрытое акционерное общество, появившееся с целью “*внедрения на всей территории Республики Беларусь новейших игровых технологий*”. Основателями его осенью 2008 года стали частное унитарное предприятие “СЕН-КО”, собственником которого является вышеупомянутый председатель совета акционеров ЗАО “Белтехэкспорт” В.Пефтиев, Президентский спортивный клуб, которому принадлежит две трети уставного фонда компании и белорусско-английское ООО “Деловая сеть”, в учредителях которого значился все тот же В.Пефтиев, возглавляющий топ-100 самых успешных и влиятельных бизнесменов Беларуси. (По крайней мере, о продаже Владимиром Пефтиевым этих предприятий не сообщалось).

Для начала “Спорт-пари” переняла бренд “Спортлото”, аппаратуру для которого разработала GTech (которую “Спорт-пари” в свою очередь привела на белорусский рынок). Затем 11 января 2010 года было получено свидетельство о регистрации второй игры — “КЕНО”. Планы организаторов не ограничиваются играми. Их вполне можно назвать грандиозными — в перспективе для сравнительно небольшой страны — это по одному игровому терминалу на каждые две тысячи человек.

Следует сказать, что лудомания — это не только патологическая склонность к азартным играм вроде тех, в которые играют в казино. Ее объектом являются любые игры, где присутствует фактор выигрыша. В том числе и лотерейные. До появления “Спорт-пари” основными функционерами белорусского лотерейного бизнеса были “Ваше лото” и компания “Суперлото” во главе с экс-супругом помощницы белорусского президента по идеологии Н.Петкевич. Все эти лотереи, включая известную “Пятерочку” и десятки других специальных и ведомственных лотерей, организуемых “по случаю” и “тематических”, как правило, организуются и контролируются госструктурами РБ.

Бессмысленно говорить о морально-этической стороне этого нездорового, но весьма прибыльного “бизнеса” для Беларуси. Хотя (в отличие от продвижения государственных интересов в госСМИ) ресурсов и усилий на его пропаганду не жалеют: “Ваша квартира всего за...”, “Джек-пот плюс ... миллионов” и т.д. и т.п. Перспектива превращения “Беларуси после Лукашенко” в “Кубу до Кастро” белорусских чиновников, судя по всему, не пугает. Наши чиновники — люди азартные. И порой ставят “на кон” даже свои дипломатические карьеры. Чего стоит только нашумевший скандал вокруг нелегального казино, действовавшего с начала 2010 года на четвертом этаже гостиницы “Полесье” белорусского посольства в Москве. С публикациями в медиа и вручением российской стороной официальной ноты протеста белорусскому послу... Да и государственные СМИ, судя по всему, недаром уже не один год заполнены прямой и косвенной рекламой игорных заведений и многочисленных беспроигрышных для организаторов лотерей. Даже в полосных материалах со звучными названиями вроде “Подкидной дурак — самая трудная игра” главного печатного официоза президентской администрации РБ “один из самых известных картежников” рассказывает, как “элементарно выиграть в “Блэк Джек” и что “*следующая по сложности после дурака игра — покер*”.

В общем, вся жизнь — игра. Фактически живущих на более чем скромные заработки белорусов изо дня в день, из года в год “подсаживают” на мечты о халявном богатстве. Большинство граждан РБ лишены даже шанса на приобретение или строительство квартиры за свою зарплату. Но очень многие пытаются обрести ее за доллар-другой, потраченные на лотерейные билеты. О реальных шансах красноречиво говорит следующее: по информации специалиста по связям с общественностью “Национальных спортивных лотерей” О.Корзик, за 4,5 года в “Суперлото” было разыграно 57 квартир — иначе говоря — 1 квартира на 2 миллиона билетов.

В отличие от казино и прочих игровых заведений о реальных прибылях и масштабах лотерейного бизнеса можно лишь догадываться. Сообщений и публикаций об этом в СМИ просто нет. Информация о том, что только на одну лотерею “Суперлото” белорусы тратят свыше 37 миллионов долларов в год, озвученная в медиа три года назад, — скорее исключение, подтверждающее правило. Учет лотерейных билетов, по сути являющихся теми же деньгами, ведет только организатор. Возможно, их количество ограничивается только реальным спросом. Сколько надо — столько напечатаем. Чем больше, тем лучше (для организаторов). Что в ряде лотерей, например, т.н. моментальных “стиралках”, вероятность, в том числе даже статистическая (из-за количества билетов), существенного выигрыша фактически сводится к нулю (билеты запечатаны, публично призовой фонд не разыгрывается, размер его — только на совести лотерейщика), организаторов вряд ли волнует. Особенно если организатор прикрывается, как щитом, государством, которое само себя контролирует.

Что же касается реальных прибылей от казино и прочих игровых заведений, то здесь кое-какая информация достоянием СМИ все же становится. Как правило, налоги на них фиксированные, от реального дохода заведения не зависят (согласно законодательству, в 2000-е годы игорные заведения не платили никаких налогов, кроме налога на игорное оборудование). За январь—март 2012 года субъектами хозяйствования, осуществляющими деятельность в сфере игорного бизнеса, внесено в бюджет 37,3 млрд BYR налогов на игорный бизнес. Чуть больше половины этих поступлений обеспечено плательщиками Минска (18,8 млрд стремительно обесценивающихся “зайчиков”). Проще говоря, белорусская столица может рассчитывать в этом году на прибыль, чуть превышающую сумму, эквивалентную 8 млн долларов. То есть годовая прибыль от 18 казино, 278 залов игровых автоматов и 151 букмекерской конторы в несколько раз меньше месячной выручки одного столичного ГУМа.

Возникает вопрос: а стоит ли из-за такой суммы, “играючи”, превращать двухмиллионный город, а за ним и всю страну в отстойник человеческих слабостей и пороков? Криминализация, включая рост наркомании, проституции и прочие мерзости вроде “отмывания” денег и новостных заголовков “*В Мозыре в результате разборок возле игорного заведения убиты трое*”, просто неизбежна. До недавнего времени “первыми ласточками” этой голубой мечты отдельных граждан были уголовные дела против отдельных ирано- и турецкоподданных лиц, налаживающих в Беларуси въездной секс-туризм. Судя по заявлениям некоторых высокопоставленных белорусских чиновников, эти подследственные просто слишком поспешили. Нужно было заниматься организацией борделей не до, а после заявления заместителя министра спорта и туризма РБ о том, что для Беларуси секс-туризм — это такой же “козырь”, как то, что “востребовано в Дании”.

Николай МАЛИШЕВСКИЙ.

РЭГІЁНЫ

Недзіцячыя забавы

У Гродне школьнікі ў масках ноччу напалі на дзяўчыну.

Двое сяброў, якім яшчэ няма і 15 гадоў, вырашылі пазабавіцца на канікулах і падправіць сваё матэрыяльнае становішча. Для гэтага ў начной краме яны падпільнавалі дзяўчыну і вырашылі яе абрабаваць. Каб твары падлеткаў не запомнілі, яны нацягнулі маскі. Для гэтага прыстасавалі рыбацкую зімовую шапку з прараззю для вачэй і бандану. Калі падрыхтоўка была скончана, хлопцы напалі на дзяўчыну і сілай адабралі сумку. “Улоў” быў небагаты: каля 20 тысяч рублёў, 51 долар ЗША, 20 еўра, дзве банкаўскія карткі і пачак цыгарэт.

Пацярпелая адразу ж звярнулася ў міліцыю. Атрымаўшы арыенціроўку, адзін з нарадаў міліцыі неўзабаве выявіў начных налётчыкаў і затрымаў іх.

Магіляўчан усё меней...

Колькасць насельніцтва Магілёўскай вобласці на 1 ліпеня 2012 года ў параўнанні з пачаткам бягучага года скарацілася на 2,5 тысячы чалавек.

Зараз у вобласці пражывае 1077,6 тысячы чалавек. За студзень-чэрвень 2012 года ў вобласці нарадзілася 5910 дзяцей, што на 5,7% больш, чым за аналагічны перыяд мінулага года. Цікава, але ў параўнанні з студзенем—чэрвенем 2011-га колькасць памерлых паменшылася на 11% і склала 7810 чалавек.

Варта адзначыць, што за студзень—чэрвень 2012 года ад хвароб сістэмы кровазвароту, новаўтварэнняў, хвароб органаў дыхання і стрававання, некаторых інфекцыйных і паразітарных захворванняў памерла 69,4% ад агульнай колькасці памерлых.

Беларус праехаў на ровары праз усю Еўропу

24-гадовы жыхар Гродна Яўген Тромза здзейсніў незвычайнае падарожжа па Еўропе. Ён праехаў на ровары 3000 кіламетраў!

Яўген прызнаецца, што ідэя пракаціцца па Еўропе ўзнікла пасля таго, як прыяцель пахваліўся, што даехаў да Кобрына на ровары за 13 гадзін. Вось тады юнак і паставіў сабе мэту: праехаць ад беларускага Брэста да французскага. У дарогу Яўген узяў толькі мапу, намёт, банку тушонкі, пачак грэчкі і згушчанку.

За дзень юнак пераадольваў каля 150 кіламетраў і за 17 дзён наведаў тэрыторыю пяці краін. Цікава, што ў Гродна малады чалавек прывёз толькі некалькі фотаздымкаў, магніты, чатыры бутэлькі французскага віна і мноства ўражанняў.

Адкрыты ліст

*Надзвычайнаму і Паўнамоцнаму Амбасадару Каралеўства Швецыя ў Рэспубліцы Беларусь спадару Стэфану Эрыксану**

Найшаноўны спадар Эрыксан!

Перш за ўсё, ад мяне асабіста, ад усёй дэмакратычнай супольнасці Беларусі прашу прыняць прабачэнні за брутальныя дзеянні сённяшняга беларускага рэжыму. Рэжым не працягнуў Вам акрэдытацыю, а фактычна выслаў Вас з нашай краіны, але ён не можа, не здольны выслаць Вас з нашых сэрцаў.

Ваша дзейнасць на пасадзе амбасадара Швецыі — прыклад таго, што здольны зрабіць адзін чалавек, адданы сваёй справе. Да Вашага прыезду ў Беларусь Швецыя была для беларусаў адной з найдалёкіх краін. За сем гадоў Вашай самаадданай працы яна стала адной з краін найблізкіх. Тысячы беларусаў не проста болей дазналіся пра Швецыю і шведаў — тысячы беларусаў Швецыю і шведаў палюбілі. У маім разуменні гэта і ёсць найвялікшая, найвышэйшая дыпламатыя.

Афіцыйная прапаганда рэжыму пачала супраць Вас абсурдную кампанію дыскрэдытацыі. Вас абвінавацілі нават у тым, што Вы актыўна карыстаецеся беларускай мовай! Папрокаў дыпламату ў карыстанні нацыянальнай мовай той дзяржавы, у якой ён выконвае абавязкі амбасадара, дасюль не зафіксавана ў гісторыі дыпламатыі — Вы можаце ганарыцца эксклюзіўнасцю абвінавачвання.

Падмуркам сваёй дзейнасці як амбасадара Швецыі Вы зрабілі культуру — і дасягнулі бліскучага палітычнага выніку. Менавіта ў гэтым нечакана для многіх выявіўся Ваш унікальны талент дыпламата. Сёння можна сцвярджаць, што шведскі ўрад, міністэрства замежных спраў, накіраваўшы прадстаўніком Швецыі ў Беларусь менавіта Вас, зрабілі беспамылковы выбар.

Калі спытаць: чаму беларускі рэжым гэтак помсліва абышоўся з Вамі? — нельга знайсці адказу выключна ў палітыцы. У ёй не здарылася, не сталася нічога незвычайнага. Палітыка ўсіх амбасадараў краін Еўрасаюза была і застаецца скансалідаванай, асобныя амбасадары выказваліся ў адносінах да беларускай улады значна больш жорстка, чым Вы. Значыць, прычына не ў тым.

Прычына нават не ў падзеях апошняга часу: палёце шведскага самалёта ў падтрымку свабоды і правоў чалавека ў Беларусі, сустрэчы шведскай спявачкі з сем’ямі беларускіх палітвязняў. Гэтыя падзеі проста паскорылі рашэнне, прынятае дыктатарам раней, калі ён убачыў, наколькі небяспечная для закрытага грамадства Ваша адкрытасць. Вы выйшлі за межы ўмоўнасцяў, звыклых для традыцыйнай дыпламатыі, сталі публічнай, папулярнай асобай беларускай культуры і палітыкі, займелі фенаменальны поспех. А там, дзе з аднаго боку фенаменальны поспех, — там з другога боку фенаменальная зайздрасць. Рэўнасць, якая нараджае нянавісць.

Дыктатура, апроч усяго астатняга, неверагодна раўнівая. Яна патрабуе, каб любілі толькі яе — і нічога больш, і нікога іншага. Усеабдымная ўсенародная любоў, яе імітацыя, масавая дэманстрацыя на шэсцях і парадах — фізіялагічная патрэба дыктатуры. Без гэтага яна засыхае, гіне, таму ўсеабдымнай любові патрабавалі і патрабуюць усе дыктатары, вялікія і малыя. Яны п’юць яе, як вампіры кроў, і ненавідзяць усіх і кожнага, хто забірае ў іх ці можа забраць хоць кроплю гэтай любові.

Вы забралі не адну кроплю... Менавіта праз неспадзяваную, нечаканую любоў, якую Вы прынеслі са Швецыі тысячам беларусаў, тысячы беларусаў палюбілі Вас. Рэжым сыдзе — любоў да Вас, да Швецыі і шведаў застанецца. За гэта варта быць высланым.

Адзін з вядомых беларускіх музыкаў сказаў адразу пасля Вашай высылкі, што некалі Стэфану Эрыксану будзе стаяць помнік каля шведскай амбасады ў Мінску, а беларусы сваім дзецям будуць расказваць пра яго легенды і казкі. Магчыма, адна з казак будзе пачынацца так:

“Даўным-даўно жыў-быў на нашай беларускай зямлі добры, разумны, вясёлы і прыгожы швед. Як і ўсе шведы, ён вельмі любіў Швецыю. А яшчэ ён любіў Беларусь. Ён любіў яе так моцна, як любіць Беларусь мала хто з беларусаў...”

Дзякуй Вам!

Чакаем Вас у Беларусі!

Уладзімір НЯКЛЯЕЎ, лідар грамадзянскай кампаніі “Гавары праўду!”, экс-кандыдат у прэзідэнты Рэспублікі Беларусь.

* *Пакуль Міністэрства замежных спраў Швецыі не зняло са спадара Стэфана Эрыксана абавязкаў амбасадара ў Рэспубліцы Беларусь.*

«Молодые мозги» покидают Беларусь, не проучившись в вузе и дня

Зачисленные в белорусские вузы в 2012 году абитуриенты приходят в учебные заведения и забирают документы, чтобы покинуть родные края с целью получения высшего образования за рубежом. Их не смущает даже то, что они могли бы учиться за государственные деньги.

“Дело в том, что схема поступления в белорусские и зарубежные университеты позволяет абитуриентам подавать документы одновременно в разные места. В отличие от Беларуси, где в приемные комиссии необходимо предоставлять оригиналы документов, за границей можно использовать их ксерокопии. Этим правом и пользуются белорусы. Шансы на поступление возрастают, а в случае зачисления сразу в два вуза, можно выбрать наиболее понравившийся”, — рассказали обозревателю interfax.by в одном из отечественных университетов.

Из Белорусского государственного университета (БГУ), как выяснил обозреватель портала interfax.by, во время зачисления на дневное бюджетное отделение пришли и забрали документы 4 человека: они поступили в Московский государственный университет имени М.В.Ломоносова. *“Несмотря на то, что в Мировом вебометрическом рейтинге университетов Webometrics Ranking of World Universities Белгосуниверситет в июле 2012 года поднялся сразу на 248 позиций и занял 595-е место, МГУ далеко впереди нас. Он на 176-м месте, а среди университетов стран СНГ — на 1-м,* — отметили в БГУ. — *На освободившиеся места зачислены другие люди”.*

Из Белорусского государственного экономического университета (БГЭУ) в 2012 году забрал документы парень, поступавший на специальность “Финансы и кредит” факультета финансов и банковского дела. *“По итогам всех испытаний у него было около 390 баллов* (максимум можно набрать 400. — **ИФ**), *и он реально мог стать нашим студентом. Но нет. С его слов, он едет учиться по одной из международных программ за границу”,* — рассказали в БГЭУ.

Оказывается, это характерно и для других высших учебных заведений страны. “Молодые мозги” покидают Беларусь, не проучившись в университете и одного дня.

Народная Воля
http://www.nv-online.info
7 ЖНІЎНЯ 2012 г.

НА СВАЕ ВОЧЫ

Выбары. Лета. Абыякавасць...

Як у беларускай сталіцы ідзе збор подпісаў у падтрымку таго ці іншага прэтэндэнта на атрыманне мандата дэпутата Палаты прадстаўнікоў?

20.40. Званок. Адчыняю дзверы, і бачу дзяўчыну, якая трымае ў руках папачку, паказвае мне фатаграфію нейкай жынчыны і просіць паставіць подпіс за вылучэнне гэтай дамы кандыдатам у дэпутаты Палаты прадстаўнікоў. Запытваю: “А што гэта за прэтэндэнт? Ад каго ідзе?” У адказ: “Ад кампаніі “Гавары праўду!”.

— Ну, давайце, калі не ад улады, то падпішуся. Пашпарт патрэбны?

— Так, так... Калі ласка, — абрадавалася дзяўчына. — Вось біяграфію пачытайце.

Пад партрэтам чытаю кароткія біяграфічныя звесткі пра патэнцыяльнага кандыдата і адначасова цікаўлюся ў дзяўчыны, якую завуць Аксана:

— А ў нашым доме ахвотна ставяць подпісы?

— Ну... — сумелася яна. — Вось у вашым дзевяціпавярховым доме тры пад’езды. Ваш — апошні. Дык вы адзіная, хто спытаў мяне хоць нешта пра кандыдата. Дый увогуле першая, хто не проста праявіў цікаўнасць, але яшчэ і подпіс паставіў. Людзі, як толькі разумеюць, што я не з “Энергазбыту” ці нейкай такой службы, то адразу кажуць: “Нічога не хачу ведаць пра выбары. Не пайду!” Подпісы ставіць адмаўляюцца, кажуць, што не бачаць у гэтым ніякага сэнсу... Ім увогуле не цікава, ці ад апазіцыі кандыдат, ці ад улады.

Такім чынам, з трохпад’езднага дома ў цэнтры сталіцы падпісантаў знайшлося толькі двое — я і мой сын. Нечаканы вынік.

Запытваю ў лідара Аб’яднанай грамадзянскай партыі Анатоля Лябедзькі, якія ў іх поспехі ў справе збору подпісаў.

— *А мы подпісаў увогуле не збіраем,* — адказвае Анатоль Лябедзька. — *Па-першае, не бачым у гэтым сэнсу. А па-другое, каб не ўводзіць людзей у зман, бо яны паставяць подпісы, а потым наш кандыдат здыме сваю кандыдатуру (а менавіта такое рашэнне мы прынялі). У нас будуць сацыяльныя пікеты ў Мінску, Барысаве і Брэсце. Там мы будзем распавядаць людзям пра эканамічныя праблемы ў краіне. А так... Пра якія выбары можна весці гаворку? Мы — за байкот.*

Такое ўражанне, што кампанію байкоту выбараў, у прынцыпе, можна было б і не абвяшчаць ці, наадварот, абвясціць, каб потым адчуваць сябе пераможцам. Выглядае, што народ і агітаваць няма ніякай неабходнасці. І без таго ахвотных пайсці на выбарчыя ўчасткі не вельмі многа. Пра гэта сведчаць тыя, хто асабіста займаецца зборам подпісаў. Праўда, палітыкі, якія абгрунтоўваюць неабходнасць паўнавартаснага ўдзелу ў выбарах, ніякіх такіх настрояў не бачаць. Аляксандр Мілінкевіч і Уладзімір Навасяд ужо аб’явілі, што неабходныя подпісы для вылучэння ў іх ёсць і нібыта выбаршчыкі вельмі актыўныя. Каму верыць? Час пакажа.

Любоў ЛУНЁВА.

ТЫМ ЧАСАМ

Слуцк: прэтэндэнт у дэпутаты са скандалам зняўся з перадвыбарнай гонкі

Анатоль Юрэвіч, які публічна назваўся прадстаўніком кампаніі “Гавары праўду!”, заявіў, што здымаецца з выбарчай кампаніі, таму што не можа сабраць подпісы.

Галоўнай прычынай свайго рашэння Юрэвіч назваў настрой случчакоў. У інтэрв’ю Радыё Свабода ён паведаміў, што па яго падліках большасць выбаршчыкаў — прыкладна 60% — галасаваць на гэтых выбарах не збіраюцца.

“Гэта кажуць у асноўным адукаваныя людзі. Я гэта дакладна даследаваў, таму што асабіста хадзіў па кватэрах і сабраў 120 подпісаў, — растлумачыў прэтэндэнт у кандыдаты. — *А чалавек 600 адмовіліся. Тыя, хто ставіў подпіс, тым не менш тлумачылі: мы не пойдзем на выбары”.*

Журналістам Юрэвіч называўся прадстаўніком кампаніі “Гавары праўду!”. Але намеснік каардынатара “Гавары праўду!” Аляксандр Фядута выступіў на сайце “Беларускі партызан” з аспрэчаннем інфармацыі, што кіраўніцтва кампаніі падтрымлівае Анатоля Юрэвіча.

“Па Слуцкай акрузе мы падтрымліваем іншага кандыдата — Аляксандра Солапа,— удакладніў Фядута. — *Анатоль Юрэвіч не прасіў нашай падтрымкі”.*

ВЫБАРЫ

Назіральнікі АБСЕ прыедуць пасля 20 жніўня

“БДІПЧ АБСЕ прыступіла да фарміравання місіі назіральнікаў. Мяркуецца, што першая група назіральнікаў прыбудзе ў Беларусь пасля 20 жніўня. А група доўгатэрміновых назіральнікаў БДІПЧ АБСЕ павінна прыступіць да працы ў Беларусі 23 жніўня”, — паведаміў сакратар ЦВК ***Мікалай ЛАЗАВІК.***

Мяркуецца, што ўсяго ў Беларусь напярэдадні выбараў у Палату прадстаўнікоў прыедуць 40 доўгатэрміновых назіральнікаў і 270 кароткатэрміновых назіральнікаў.

ДОСЛОВНО

Кандидат в президенты США: «Народ Беларуси страдает от гнета диктатуры»

“К сожалению, на сегодня есть часть мира, где желание быть свободным встречает жесткое давление. Просто к востоку отсюда народ Беларуси страдает от гнета диктатуры”, — заявил Митт Ромни в Варшаве.

Кандидат Республиканской партии на пост президента США Митт Ромни совершил визит в Польшу — последний в рамках его зарубежного турне.

Как сообщают СМИ, Ромни выбрал для посещения именно Польшу, важнейшего американского союзника в регионе, чтобы попытаться убедить польскую диаспору в США, что он займет более жесткую позицию в отношении России, чем нынешний президент США Барак Обама.

“Надежды на движение России в направлении свободного и открытого общества не увенчались успехом. В неспокойном мире Польша выступает в качестве примера и защитника свободы”, — сказал Ромни.

ХОДЯТ СЛУХИ...

Деноминация: быть или не быть?

В Беларуси вновь неспокойно. В интернете распространяются слухи о грядущей деноминации, Национальный банк их категорически опровергает, однако народ вновь побежал покупать золотые и серебряные слитки, потому что уже не знает, кому верить. Действительно, последняя девальвация рубля, проведенная несмотря на то, что тогдашний глава Национального банка Петр Прокопович клялся и божился, что рубль устоит, подорвала доверие к официальным заявлениям. Однако стоит ли впадать в панику?

Мы решили познакомить читателей с мнением не чиновников и не политиков — с мнением экономистов, представляющих российские и международные финансовые группы. Опрос проводило российское агентство экономических новостей “Прайм”.

Некоторые аналитики считают, что девальвация белорусского рубля вряд ли состоится в ближайшие месяцы, другие же, напротив, ожидают ее до конца текущего года.

“Полагаю, что такие меры не будут применены, по крайней мере в ближайшие кварталы”, — считает главный экономист УК “Финам Менеджмент” **Александр ОСИН.**

В то же время старший аналитик ИФК “Солид” Артур Ахметов прогнозирует новую волну девальвации в Беларуси уже к концу лета.

“Вероятнее всего, Беларусь проведет девальвацию до конца текущего года, чтобы избежать лишних нагрузок на бюджет за счет очередных социальных мер. Кроме того, на фоне рецессии и снижения спроса в странах, с которыми работают белорусские предприятия, государство терпит убытки по экспорту, который действительно нуждается в поддержке за счет снижения курса валюты”, — объясняет замдиректора аналитического департамента ОАО “Московский Фондовый Центр” **Елена ЧЕРНОЛЕЦКАЯ.**

“Сейчас необходимости в этом нет: после шоковой девальвации прошлого года дефицит платежного баланса сильно сократился, сейчас он снова начал расти, но пока не достиг опасно высоких значений. У Беларуси большой внешний долг, девальвация приведет к тому, что обслуживать его станет еще тяжелее, так что для правительства пока обесценение национальной валюты несет больше минусов, чем плюсов”, — считает аналитик Allianz РОСНО Управление Активами **Ариэл ЧЕРНЫЙ.**

С ним согласна начальник аналитического отдела ГК “АЛОР” Наталья Лесина, по мнению которой решение девальвировать белорусский рубль вряд ли станет панацеей. *“Все плюсы от девальвации белорусского рубля будут “съедены” стремительным ростом инфляции в стране”,* — отмечает она.

Таким образом, российские аналитики все-таки склоняются к тому, что правительство Беларуси не только не может готовить девальвацию, но и всеми силами должно противиться тому, чтобы белорусский рубль вновь обесценился. Правда, открытым остается вопрос: хватит ли у него на это сил?..

Олег СНОВ.

ВЗГЛЯД ИЗ МИНСКА

Станислав БОГДАНКЕВИЧ, бывший председатель Национального банка Беларуси:

— Положительное сальдо торгового баланса за полгода выросло на 1 миллиард долларов, золотовалютные резервы несколько увеличились. Рост рублевой массы поглощается ростом цен. Я полагаю, в ближайшие месяцы существенной, обвальной девальвации не будет. Цена доллара будет расти, но это будет ползучий рост, а не обвальный.

— В Нацбанке назвали “утечку” информации о совещании бредом. Однако некогда экс-глава НББ Прокопович также заявлял, что девальвации не будет. Тем не менее рубль обесценился почти в три раза. Насколько серьезны сегодняшние риски?

— Рублевая масса за полгода выросла более чем на 30%. Хотя в планах на этот год предусматривался рост рублевой массы не более чем на 25% — мы уже превысили годовой показатель. Это обстоятельство дает повод сомневаться в стабильности рубля.

Но главный показатель — платежеспособный баланс, баланс внешней торговли положительный.

Есть некоторые риски, связанные с возможными махинациями белорусских властей с “разбавителями-растворителями”. Если Россия потребует вернуть ей в бюджет 2 миллиарда долларов, тогда может возникнуть проблема. Но Россия всегда ставила геополитические интересы — поглощение Беларуси — выше экономических. Поэтому, думаю, эти махинации сойдут белорусским властям с рук.

ПАСТСКРЫПТУМ

Яшчэ на мінулым тыдні Сяргей Румас вызваліў свой кабінет у Доме ўрада

І зрабіў віцэ-прэм’ер гэта пасля таго, як быў прызначаны старшынёй праўлення Банка развіцця Рэспублікі Беларусь.

Многія выказваюць шкадаванне з той нагоды, што адзін з самых адэкватных членаў Савета міністраў не здолеў затрымацца на высокай пасадзе. Прычым прагнозы наконт таго, што Румаса ва ўрадзе “з’ядуць”, гучалі ледзь не з першых месяцаў пасля яго прызначэння.

Сяргей Румас з вядомай сям’і фінансістаў. Яго бацька — Мікалай Румас — у свой час працаваў намеснікам міністра фінансаў і катэгарычна адмаўляўся ўзначаліць ведамства. Сам Сяргей Мікалаевіч прыйшоў ва ўрад з пасады кіраўніка “Белаграпрамбанка”. Зарэкамендаваў сябе на гэтай пасадзе як чалавек сціплы, разумны і адкрыты.

Што ж такое Банк развіцця, якім зараз будзе кіраваць Румас?

Загад аб стварэнні Банка развіцця Рэспублікі Беларусь быў дадзены кіраўніком дзяржавы год таму, у чэрвені 2011 года. Гэта не банк у класічным разуменні. Асноўная мэта арганізацыі — фінансаванне дзяржаўных праграм. Апроч таго, на Банк развіцця Рэспублікі Беларусь пераклалі абслугоўванне дзяржаўных пазык, узятых у замежнікаў.

Сярод кандыдатаў на кіраўніцтва ў банку часта называўся Сяргей Румас. Праўда, старшыня Нацбанка Надзея Ермакова паўтара месяца таму публічна абвергла гэтыя чуткі.

Ігар МАРОЗАЎ.

КОШЕЛЕК

Очередное подорожание топлива не за горами?

В Беларуси с 1 августа 2012 года повышены ставки акцизов на нефтепродукты и алкогольные напитки. Соответствующее решение утверждено указом №349.

Согласно документу, на 10 процентов повышены акцизы на автомобильные бензины и дизельное топливо. Несложно догадаться, что вскоре вверх пойдут и цены на бензоколонках.

Кроме того, на 36,5% увеличены акцизы на вина плодовые крепленые марочные, на 13,8% — на слабоалкогольные натуральные напитки, на 4,4% — на вина натуральные, в том числе игристые и шампанские, газированные и шипучие, на 3,5% — на вина фруктово-ягодные. Теперь остается только ждать отмашки на новые ценники.

ПАЗІЦЫЯ

Дык навошта разумным і прыстойным людзям удзельнічаць у сумніўных выбарах?

На мой погляд, ёсць дзве галоўныя прычыны, якія не дазваляюць разумным і прыстойным людзям удзельнічаць у сумніўных выбарах з ужо вядомым адмоўным для беларускага народа вынікам.

Прычына першая

У Беларусі не існуе паўнамоцны парламент як вышэйшы прадстаўнічы і адзіны заканадаўчы орган дзяржаўнай улады. Яго ліквідацыя пачалася ў 1995 годзе, калі ў Вярхоўны Савет 12-га склікання былі ўведзены ўзброеныя войскі, якія прымянілі фізічную сілу да дэпутатаў, што аб’явілі галадоўку ў знак пратэсту супраць правядзення па ініцыятыве прэзідэнта ганебнага рэферэндуму аб ліквідацыі беларускай мовы як адзінай дзяржаўнай, аб замене дзяржаўных сімвалаў фактычна савецкімі, аб наданні прэзідэнту права распускаць парламент, аб эканамічных стасунках з Расіяй. Завершана ліквідацыя сапраўднага парламента была ў лістападзе 1996 года пасля незаконна праведзенага рэферэндуму, у выніку якога была зменена Канстытуцыя Рэспублікі Беларусь і ліквідаваны прынцып падзелу улады ў нашай краіне. Здейснена гэта было гвалтоўнымі метадамі.

Пасля таго як А.Лукашэнка прызначыў рэферэндум, Канстытуцыйны суд Рэспублікі Беларусь, усе рашэнні якога, паводле закона, з’яўляюцца абавязковымі і перагляду не падлягаюць, прыняў рашэнне 4 лістапада 1996 года: прызначаны рэферэндум аб змяненні Канстытуцыі не можа быць прызнаны законным, паколькі поўнасцю супярэчыць артыкулу 78 Канстытуцыі Рэспублікі Беларусь, у якім засведчана, што парадак правядзення рэспубліканскіх рэферэндумаў вызначаецца законам. На той момант у нашай краіне законам не прадугледжваўся парадак змянення і дапаўнення Канстытуцыі праз рэферэндум. Такім правам быў надзелены выключна Вярхоўны Савет Рэспублікі Беларусь. Акрамя таго, у той час Канстытуцыйны суд ужо адзначыў, што А.Лукашэнка злоўжывае сваімі паўнамоцтвамі, выдаючы ўказы, якія не адпавядаюць Канстытуцыі і іншым законам. На той момант Канстытуцыйны суд прызнаў такімі 18 указаў прэзідэнта.

Нягледзячы на рашэнне Канстытуцыйнага суда, А.Лукашэнка ў парушэнне Канстытуцыі і Закона “Аб народным галасаванні (рэферэндуме) у Рэспубліцы Беларусь” выдаў 5 лістапада 1996 года Указ №455, у якім сам вызначыў парадак уступлення ў сілу рашэнняў рэспубліканскіх рэферэндумаў аб змяненні і дапаўненні Канстытуцыі, а 7 лістапада 1996 года ён выдаў Указ №459, згодна з якім усе вынікі рэферэндуму будуць насіць абавязковы характар.

Пасля завяршэння ўсіх незаконных дзеянняў па ўнясенні змяненняў у Канстытуцыю А.Лукашэнка замест Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь стварыў дзве падкантрольныя яму палаты, якія, лічу, не маюць нічога агульнага з сапраўдным парламентам, бо пазбаўлены галоўных прыкмет і функцый парламента.

Па-першае, палаты не з’яўляюцца адзіным заканадаўчым органам краіны, як гэта ёсць ва ўсіх дэмакратычных краінах і як гэта было ў далукашэнкаўскай Беларусі. У сённяшняй Беларусі дэкрэт прэзідэнта, паводле артыкула 2 Закона Рэспублікі Беларусь “Аб нарматыўных прававых актах Рэспублікі Беларусь”, які прыняла Палата прадстаўнікоў, па сваёй юрыдычнай сіле абвешчаны роўным з законам. Гэта дазваляе прэзідэнту прымаць дэкрэты, якія могуць супярэчыць законам, але яны не могуць быць кваліфікаваны як незаконныя, бо яны ўжо набылі такі ж самы юрыдычны статус, як і законы. У такіх умовах палаты не здолеюць забяспечыць выкананне прынятых імі законаў, нават тады, калі гэтага пажадаюць. Праўда, такое жаданне, па вядомых прычынах, у іх не можа ўзнікнуць. У выніку наша краіна стала жыць не па законах, якія прымаюцца парламентам, а па дэкрэтах і ўказах прэзідэнта.

Па-другое, палаты пазбаўлены права кантролю над выкананнем дзяржаўнага бюджэту, а таксама права кантролю над выкарыстаннем дзяржаўнай маёмасці. Фармальна палаты кожны год прымаюць Закон “Аб бюджэце Рэспублікі Беларусь”. Але яны не маюць права кантраляваць яго выкананне. У іх нават няма адпаведнага органа парламенцкага кантролю, як гэта ёсць у парламентах усіх дэмакратычных краін і як гэта было ў Беларусі падчас дзейнасці Вярхоўнага Савета 12-га склікання, калі галоўным органам фінансава-эканамічнага кантролю ў дзяржаве была Кантрольная палата Рэспублікі Беларусь, падпарадкаваная парламенту. Сёння ў Беларусі функцыі кантролю над выкананнем дзяржаўнага бюджэту ўскладзены на Камітэт дзяржаўнага кантролю, падпарадкаваны прэзідэнту. Паміж гэтым Камітэтам кантролю і той Кантрольнай палатай Рэспублікі Беларусь ёсць вельмі істотная розніца. Старшыню Кантрольнай палаты большасцю галасоў прызначала Сесія Вярхоўнага Савета краіны (калектыўны орган), і толькі яна (Сесія) магла вызваліць яго ад пасады. Таму старшыня Кантрольнай палаты ў сваёй дзейнасці быў незалежны ад дзяржаўных асоб, кіраваўся толькі Канстытуцыяй Рэспублікі Беларусь, Законам “Аб Кантрольнай палаце Рэспублікі Беларусь” і іншымі актамі заканадаўства.

Старшыню Камітэта дзяржаўнага кантролю прызначае і вызваляе ад пасады прэзідэнт, таму ў сваёй дзейнасці старшыня Камітэта дзяржаўнага кантролю поўнасцю залежыць ад волі адной асобы. У такіх умовах немагчыма нават уявіць, што Камітэт дзяржаўнага кантролю можа дазволіць сабе арганізаваць праверку эфектыўнасці выкарыстання бюджэтных сродкаў або дзяржаўнай маёмасці прэзідэнтам ці яго адміністрацыяй.

Дарэчы, Кантрольная палата Рэспублікі Беларусь уваходзіла ў міжнародны (INTASAE) і еўрапейскі (EURASAE) органы парламенцкага кантролю. Актыўна і плённа з імі супрацоўнічала, але ў 1996 годзе Кантрольная палата была ліквідавана А.Лукашэнкам пасля таго, як пачала па даручэнні Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь праверку эфектыўнасці выкарыстання дзяржаўных сродкаў і дзяржаўнай маёмасці ў Кіраўніцтве справамі прэзідэнта Рэспублікі Беларусь.

Па-трэцяе, палаты не з’яўляюцца прадстаўнічым органам улады, паколькі яны не абіраюцца шляхам дэмакратычных выбараў, што засведчана шматлікімі групамі назіральнікаў, уключаючы еўрапейскіх і міжнародных. Таму ніводныя выбары, якія праводзяцца ў Беларусі пасля 1996 года, не былі прызнаны міжнароднай супольнасцю як дэмакратычныя.

Ліквідацыі парламента ў значнай ступені паспрыяла непрынцыповая пазіцыя часткі дэпутатаў Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь 13-га склікання, якія здрадзілі прынцыпам дэмакратыі і сваім выбаршчыкам, калі добраахвотна перайшлі на службу рэжыму ў створаную ім Палату прадстаўнікоў. У палату іх ніхто не выбіраў. Туды яны былі прызначаны на падставе пададзенай заявы. Спіс тых 110 дэпутатаў “Народная Воля” друкавала 23—25 лістапада 2010 года.

Прычына другая

У Беларусі выбарчая сістэма не дэмакратычная. Падлік галасоў не падкантрольны грамадству. У такіх умовах рэжым “прызначае” дэпутатамі толькі сваіх, праверанных на лаяльнасць, кандыдатаў. Астатнія проста не маюць ніякіх шанцаў перамагчы на такіх выбарах. А.Лукашэнка ўжо даў устаноўку — не меней 30 % дэпутатаў у новым складзе Палаты прадстаўнікоў павінны быць людзі, правераныя ў сённяшняй палаце. Можна меркаваць, што на астатнія 60 % таксама будзе падрыхтаваны поўны спіс, узгоднены і ўхвалены кім трэба. Дык няўжо ў кагосьці з беларусаў можа ўзнікнуць сумненне, што дадзеная ўстаноўка можа быць не выканана?

Адзіная праблема рэжыму — як зацягнуць людзей на выбарчыя ўчасткі, каб выкарыстаць іх дзеля ўмацавання сваіх меркантыльных інтарэсаў.

І вось гэта праблема рэжыму дае беларусам надзею і шанц, паводле трапных слоў неўміручага Янкі Купалы, “не быць скотам”.

Замест заключэння

1.У сённяшняй Беларусі парламент як вышэйшы прадстаўнічы і адзіны заканадаўчы орган дзяржаўнай улады не існуе. Дзве існуючыя палаты не маюць нічога агульнага з паўнавартасным парламентам, бо пазбаўлены галоўных прыкмет і функцый парламента. Яны не здольныя вырашыць ніводнай з праблем, што ўзнікаюць у краіне. Наадварот, падчас іх існавання колькасць і вастрыня праблем значна павялічыліся. Вось важнейшыя з гэтых праблем:

— Катастрафічна змяншаецца колькасць насельніцтва Беларусі (кожны год памірае людзей болей, чым нараджаецца).

— У забруджанай чарнобыльскай зоне вядзецца сельскагаспадарчая дзейнасць, вынікі якой не афішыруюцца і не могуць быць станоўчымі.

— Насуперак эканамічнай і экалагічнай мэтазгоднасці ў самай экалагічна чыстай мясцовасці нашай краіны пачалося будаўніцтва атамнай электрастанцыі па не прайшоўшай выпрабавання расійскай тэхналогіі. Ці не новы Чарнобыль рыхтуецца беларусам?

— Хуткімі тэмпамі расце алкагалізацыя насельніцтва.

— Разбураецца сістэма нацыянальнай адукацыі.

— Разбураецца беларуская культура.

— У беларускага народа мэтанакіравана адбіраецца беларуская мова — самая эфектыўная зброя ў абароне нацыянальных інтарэсаў. Ніхто з кіруючых асоб краіны, у тым ліку абедзвюх палат, публічна не ўжывае беларускую мову — дзяржаўную мову краіны, адсюль і адпаведныя адносіны да роднага слова з боку чыноўнікаў усіх масцей.

Пералік нявырашаных дзяржаўных праблем можна бясконца працягваць. Але чаму на гэтыя праблемы ніяк не рэагуе парламент, з маўклівай згоды якога ўсе гэтыя праблемы ўзніклі?

2.Перамагчы на недэмакратычных выбарах, дзе падлік галасоў не падкантрольны грамадству, не здолее ніхто, акрамя тых, каго ўжо “выбраў” рэжым.

Дык навошта разумным і прыстойным людзям удзельнічаць у сумніўных выбарах з ужо вядомым адмоўным для беларускага народа вынікам? Ці ж варта ў каторы раз наступаць на адны і тыя ж граблі?

Мікалай КРЫЖАНОЎСКІ,
дэпутат
Вярхоўнага Савета
Рэспублікі Беларусь
12-га склікання.

Мікалай Кірылавіч Крыжаноўскі — адзін з тых дэпутатаў Вярхоўнага Савета 12-га склікання, якія ўдзельнічалі ў распрацоўцы і прыняцці Дэкларацыі аб дзяржаўным суверэнітэце Беларусі. У Вярхоўны Савет Мікалай Крыжаноўскі прыйшоў з пасады кіраўніка канструктарскага аддзела завода БелАЗ, маючы вялікі прафесійны досвед і шырокія практычныя веды ў галіне прамысловасці. Ён быў сапраўдным народным кандыдатам — у дэпутаты яго вылучылі 17 працоўных цэхаў БелАЗа.

ПРОДОЛЖЕНИЕ ДИСКУССИИ

Коса на камень, или Об остроте формальной логики

Поводом для моего участия в разворачивающейся на страницах "Народной Воли" дискуссии стала опубликованная ранее фраза экс-депутата Палаты представителей Национального собрания Республики Беларусь О.Абрамовой: "После событий 19 декабря никаких иллюзий о возможности изменения характера власти парламентским путем ни у кого не осталось".

Конечно, судить о человеке по одной фразе, выдернутой из "дневника индивидуума" и опубликованной в авторитетом издании, весьма трудно, но лично у меня от этой фразы повеяло холодом по спине (заимствовано у В.С.Высоцкого). Естественно, я через издание обратился к автору и попросил более детально изложить возможные подходы, потому что считаю: любой непарламентский путь будет противоречить Конституции нашей страны (ст.3). В ответе уважаемой О.Абрамовой, изложенном в статье "За бойкот власть скажет спасибо" ("НВ" за 24 января), существенным мне показалось только заглавие, поэтому толочь воду в ступе по поводу предложения об участии в выборах, но "не с целью получения мандата", я счел пустым занятием. Однако время показало, что и у этой идеи нашлись сторонники. Поди туда — не знаю куда. Принеси то — не знаю что. Проще говоря: пошли дурного, а вслед — другого.

Осознавая реальную опасность неразберихи в подходах к участию в предстоящей кампании, я высказал свое личное мнение в письме "Бойкот или отлуп?" ("НВ" за 19 июня) и предложил активно участвовать в избирательном процессе, чтобы:

а) политики не имитировали кипучей деятельности, выставляя от партии численностью полторы-две тысячи членов 110 кандидатов и превращая таким образом судьбоносное событие в политический балаган, а реально боролись за один-два мандата, приобретая бесценный опыт и используя законное право через институт доверенных лиц кандидатов осуществлять полномасштабное наблюдение за избирательным процессом;

б) граждане учились выражать недоверие претендентам от власти, которые станут раскручивать административный ресурс, и политическим шутам, дискредитирующим само понятие — народовластие. К фразе О.Абрамовой я возвратился лишь потому, что считаю ее провокационной и опасной. Особенно в условиях, когда наше население практически не читает и не почитает (не уважает. — **Авт.**) законодательство. Да и африканские события еще свежи в памяти.

По поводу весьма эмоционального выступления О.Абрамовой "Ну какой же вы тупой!" ("НВ" за 29 июня) полемизировать также не хотелось бы, но некоторые моменты заслуживают того, чтобы предпринять попытку разобраться в азах ее формальной логики и неосмотрительном желании раздавать пинки и эпитеты.

Мнение Андрея Битова о хамах и пинках под зад мне видится скорее убогим, нежели интересным. В "Правилах хорошего тона" XIX века имеется наставление дворянским детям: "Если вы встретили в дверях несущего мебель грузчика, уступите ему дорогу". Мне думается, что именно тогда, когда "образованные люди" перестали уступать дорогу грузчикам и стали называть их хамами, они и получили пинка под зад. Пример позаимствую у В.В.Маяковского.

...Сегодня с денщиком:
ору ему
— эй,
наваксь
штиблетину,
чтоб видеть рыло в ней!
И конечно —
к матушке,
а он меня
к моей...

Согласен, необходимо иметь силы и мужество, чтобы публично задавать президенту страны неудобные вопросы, и даже готов выразить благодарность Ольге Михайловне за такой подробный отчет о своих инициативах, многие из которых, несомненно, заслуживают одобрения и уважения. Согласен и с тем, что зависть — плохое чувство. Но трактовать мои слова об уютном парламентском кресле как "вербализацию мечты о таковом" не вполне обоснованно, потому что, с точки зрения моей житейской логики, прежде чем писать или утверждать новые законы, следует внимательно изучить принятые ранее. А это на сегодня уже не отдельные тома, а погонные метры вариаций на тему закона, от одного вида которых на книжных полках нормального человека берет оторопь. О какой же зависти можно вести речь перед грудой законодательных упражнений, которую придется разбирать вновь избранным депутатам?

Но можно продолжить выдумывать новые законы, не обременяя себя изучением уже имеющихся с многочисленными поправками и дополнениями. Можно, например, разработать закон "О защите прав потребителей рассола". И логическую базу подвести несложно: чтобы после законодательной браги последних лет не впадать в похмелье той же брагой, граждане должны иметь право на потребление качественного рассола.

А ведь похмеляться придется, потому что именно запредельное количество законов и указов, декретов и директив ведет к полному пренебрежению законностью. Доходит до того, что многие блюстители правопорядка и законности зачастую сами не владеют в должной мере правовыми вопросами и перестают оглядываться на законы. Народ реагирует на все это весьма просто: пан сел — батрак лег.

Свое публичное обращение к президенту в парламенте с предложением создать независимую комиссию по расследованию исчезновения известных политиков О.Абрамова преподносит как заслугу. А ведь это не что иное, как признание характера "карманности" парламента. Если исходить из моей деревенской логики, то именно парламентская комиссия могла бы быть действительно независимой. И никого не нужно было просить, просто тем же парламентариям нужно было самим создать такую комиссию. И давно все виновные в гибели известных людей были бы выведены на чистую воду.

Невозможно обойти вниманием еще один посыл "грамотной, знающей себе цену профи": "Хотя Вы, г-н Витиков, и не дружите с формальной логикой, но это не помешает получить искомый мандат. И удобное парламентское кресло. **Но надо подсуетиться".**

Не знаю, как подсуетилась — и не один раз — сама г-жа Абрамова, но для меня этот путь не вполне приемлем, потому что и без "специальных пояснений" знаю, что "любой народ имеет право протестовать против нечестных выборов, если его лишают обманным путем желанных представителей во власти". Но я знаю и другое: если граждане желают иметь своих представителей (депутатов) во власти, то они прежде всего должны выучиться процедурам материализации своих желаний, а потом, вооружившись знаниями, в рамках закона воплощать желаемое в действительное. Нет при этом необходимости залезать в лабиринты формальной логики. Чтобы не запутаться. И чтобы не обманули.

Дарэчы, прыведзеная В.Абрамавай прыказка на нашай хамскай мове гучыць больш ланакічна: нашаму б цяляці ды ваўка паймаці.

Николай ВИТИКОВ,
экс-учитель,
но не пенсионер.

д.Терюха
Гомельского района.

З ВОКА НА ВОКА

Убачымся, Таісія Іванаўна!

15 студзеня 2010 года простую настаўніцу з Любанскага раёна пасадзілі ў службовы аўтамабіль раённага аддзела адукацыі і ў суправаджэнні начальніка і намесніка начальніка гэтага аддзела павезлі за 150 кіламетраў у Мінск. На "кавёр" да начальніцы абласнога ўпраўлення адукацыі Таісіі Іванаўны Данілевіч. Гэтай настаўніцай была мая жонка.

Прычына такой увагі высокапастаўленай чыноўніцы да яе і яшчэ пяці гэтакіх жа сціплых педагогаў была не ў іх прафесійных дасягненнях (хоць сярод іх былі сапраўдныя падзвіжнікі сваёй справы — такія, як Наталля Іллініч з Талькі Пухавіцкага раёна). Проста ім не пашанцавала мець членскія білеты апазіцыйных партый у той час, калі спадарыня Данілевіч вырашыла выпаліць крамолу з педагагічных шэрагаў.

Таісію Іванаўну не бянтэжылі ні Канстытуцыя разам з Крымінальным і Працоўным кодэксамі, законамі "Аб адукацыі" і "Аб палітычных партыях", ні нормы прафесійнай этыкі. Размова была не проста жорсткай. Жонцы пагражалі звальненнем з працы, выключэннем з аспірантуры, немагчымасцю далейшага працаўладкавання. Гэта пры тым, што яна была ўсяго толькі шараговым сябрам Аб'яднанай грамадзянскай партыі, ніякай актыўнай палітычнай дзейнасцю не займалася, а агітаваць дзяцей з цяжкай ступенню разумовай адсталасці (менавіта з такім кантынгентам яна тады працавала) немагчыма нават тэарэтычна.

Паднялі мы тады шум, уся апазіцыя пісала звароты ў розныя інстанцыі, прымала рэзалюцыі, абуралася ў прэсе і інтэрнэце. Я сам складаў звароты да губернатара і міністра адукацыі. І людзей тады ўдалося адстаяць. Падобна, гэта была ўсё ж такі самадзейнасць Данілевіч. Афіцыйна ў той час быў узяты курс на адлігу і прымірэнне з міжнароднай супольнасцю, на носе былі мясцовыя выбары, і скандал быў асабліва нікому не патрэбны. Хоць пракуратура і непасрэднае начальства абмежаваліся адпіскамі, але, па чутках, якія да мяне дайшлі, самадзейнасць чыноўніцы наверсе не адобрылі.

І вось цяпер я даведаўся, што яна балатуецца ў Палату прадстаўнікоў па Салігорскай сельскай выбарчай акрузе. Пасля перакройкі межаў акруг тут апынуўся і Любанскі раён, дзе мы тады жылі, і ў якім я ў 2008 годзе ўжо балатаваўся ў Палату прадстаўнікоў. Цяпер у мяне з'явіўся матыў балатавацца там паўторна. Убачымся, Таісія Іванаўна!

Арцём АГАФОНАЎ.

Любанскі раён.

АД РЭДАКЦЫІ

Нагадаем, што палітычныя партыі яшчэ маюць магчымасць вылучыць сваіх кандыдатаў па ўсіх акругах. Арцём Агафонаў вырашыў балатавацца ад Аб'яднанай грамадзянскай партыі.

ТАК ДУМАЮ!

Апошнюю рубашку здымуць

Дзіўна неяк у нашай краіне адбываецца. Ну каб хоць хто з чыноўнікаў выйшаў з прапановай аб зніжэнні коштаў! Затое яны не саромеюцца патрабаваць, каб кошты павышаліся. Помню, намеснік старшыні ўрада Анатоль Тозік патрабаваў ад ВНУ павысіць кошты навучання. У іншай краіне яго б вынеслі з кабінета за такую прапанову, а ў нас — як і трэба. Хаця ўсім зразумела: ужо няма дзяржаве з каго грошы браць — дык будуць браць з бацькоў, якія апошнюю рубашку здымуць, толькі б даць дзецям адукацыю. І яшчэ балбочуць пра нейкае бясплатнае навучанне!

І.С.ТОЎСЦІК.

г.Барысаў.

РЭЗАНАНС

А і праўда, давайце папросім прэзідэнта

У "Народнай Волі" за 24 ліпеня прачытала заметку спадарыні Людмілы Крашэўскай, якая працавала дырэктарам Шчомысліцкай сярэдняй школы Мінскага раёна. Заметка называлася "Папросім прэзідэнта?" і была надрукавана пад рубрыкай "Так думаю". Людміла Уладзіміраўна з замілаваннем успамінае той час, калі дзетак у іхняй школе навучалі на роднай мове. Менавіта тады ў школу і прыязджаў Аляксандр Рыгоравіч. І ён з дзеткамі размаўляў па-беларуску. Кабета, мабыць, вушам сваім не паверыла, калі пачула гэта. Яна так і піша: "Падумалася, а кіраўнік дзяржавы нябдрага валодае роднай мовай! Няўжо толькі здавалася?".

Дзіва што валодае! Ён жа не ў Эфіопіі вырас, не ў Францыі, а на нашай беларускай зямельцы, сярод жытнёвых палеткаў, васількоў на ўзмежку, бярозавых гаёў. І беларускую мову, я ўпэўнена, ён ведае не горш за нас з вамі. А чаму не размаўляе па-беларуску? А таму, што амаль усе нашы людзі грэбуюць родным словам, саромеюцца яго. А гэта ўсё роўна, што саромецца сваёй мамы ці таты, свайго роднага куточка.

Я наогул не разумею, чаму ўсё звальваюць на прэзідэнта? Чаму ён ва ўсім вінаваты? Няхай кожны пачне з сябе і размаўляе на роднай мове дома, на вуліцы, у краме. Дык жа не! Слова беларускае, тры рускія, два польскія. Каго пакаралі за тое, што ён размаўляе па-беларуску? У нашым Дзятлаве, напрыклад, нікога. Размаўляйце, калі ласка. Не ўмеем і вучыцца гэтаму не хочам. Даруйце за грубае параўнанне, але, як напісана ў адной талковай байцы, "Неча на зеркало пенять, коль кривая рожа".

Павучыцеся ў яўрэяў, панове. Што, у Беларусі шмат яўрэйскіх школ? А ці знойдзеце вы яўрэйскую сям'ю, якая б занядбала сваю родную мову, не ведала яе? І яны не ныюць і не просяць ні ў кога дазволу ды дапамогі. Проста людзі такія: разумныя, са сваёй годнасцю і гонарам.

Не так даўно ў Дзятлаве на плошчы 17 верасня быў выпускны баль для школьнікаў. Сабраліся выпускнікі, настаўнікі, бацькі. Словам, шмат народу, нават цёплы летні дождж не перашкодзіў. Раённае кіраўніцтва віншавала маладых, слова бралі бацькі, настаўнікі, выпускнікі дзякавалі за ўсё добрае, што ім дала школа. І ўсе як адзін на рускай мове! Ну чыста Смаленшчына, ці Браншчына, ці Разаншчына. Я ўжо хацела ўцякаць ад дажджу, як раптам чую цудоўную, такую чыстую, такую мілагучную родную мову! Гаварыў мужчына, а хто — не бачу, бо з-за свайго малога росту, калі не прашчаміцца наперад, то павінна глядзець людзям у спіны.

— А хто гэта так прыгожа размаўляе па-беларуску? (Во дзіва, праўда, пачуць у маленькім беларускім гарадку беларускую мову?!)

Мужчына, што стаяў упераздзе мяне, кажа:

— Гэта ж ксёндз Андрэй з пасёлка Казлоўшчына...

— Ксёндз?!

— Так. Ён адзін з выступоўцаў і валодае ёй.

Во дажыліся! І хто тут вінаваты? Пэўна ж, прэзідэнт... Смех, панове, толькі смех гэты горкі...

У нас на гарадскім рынку ёсць ралет, дзе малады мужчына прадае розныя фрукты і агародніну. Я заўсёды ў яго купляю, бо дамовіліся, што ён будзе размаўляць па-беларуску. Не ведаю, ці заўсёды так, але са мной — толькі на чыстай беларускай мове.

— Дзень добры! — вітае здалёк. — Мабыць, нешта хочаце набыць? Усё такое смачнае... — Усміхаецца і пытае "Ну што, правільна кажу?"

— Выдатна!

Шаноўная Людміла Крашэўская ледзь не плачучы піша, між радкоў проста коцяцца слязінкі: "Людзі, даражэнькія, чыноўнікі з разумнымі галовамі, пісьменнікі, педагогі ўсіх рангаў! Давайце прасіць прэзідэнта, каб разгледзеў сітуацыю, якая склалася з роднай мовай, і прыняў усе меры для яе ратавання".

Ну, давайце будзем прасіць. Толькі як? Подпісы збіралі ў падтрымку роднай мовы? Збіралі. Нават цэлы год аб'явілі Годам беларускай мовы, а як большасць лапатала на трасянцы, так і лапоча.

Яшчэ адзін варыянт застаўся: давайце дружна станем на калені ля рэзідэнцыі прэзідэнта. Калі міліцыя не разгоніць, то папросім. Толькі папруць нас адтуль, мабыць. І правільна зробяць. Бо не клянчыць трэба, прасіць невядома чаго, а мову родную вывучаць і карыстацца ёй. Не трэба выстаўляць сябе такімі бездапаможнымі.

Хацелася б сказаць ямчэй, але не буду...

Леанарда ЮРГІЛЕВІЧ.

Дзятлаўскі раён.

РУБАМ!

Калі не спыніць, то могуць вярнуцца "эскадроны смерці"

Людзей хапаюць на вуліцах, складаюць пратаколы аб нецэнзурнай лаянцы і кідаюць у ізалятар "на суткі". Праз такую схему апошнім часам прайшлі многія навукоўцы, эколагі, журналісты, праваабаронцы і маладзёжныя актывісты.

Па-першае. Сведкамі на такіх судах выступаюць выключна міліцыянеры, а суды нават не звяртаюць увагі на абсурднасць абвінавачання, атрымліваецца, што чалавек лаяўся сам на сябе.

Па-другое. Звычайных людзей за брыдкаслоўе калі і караюць, то караюць штрафам, і то яшчэ трэба вельмі пастарацца, каб праваахоўнікі такімі зацікавіліся.

Па-трэцяе. Прадстаўнікі МУС і самі яшчэ тыя майстры мацернага слова, чаму ёсць маса і вусных, і відэа-, і аўдыёсведчанняў, але іх за тое, што не выбіраюць выразаў, да адказнасці не прыцягваюць.

Чацвёртае. Як усё гэта спыніць? Таму што калі не спыніць, то могуць вярнуцца "эскадроны смерці".

Валянціна ТУЖЫКАВА,
сталая чытачка
"Народнай Волі".

РЕПЛИКА

Поздно пить боржоми...

Меня, как бывшего "вайскоўца", несколько удивило и озадачило недавнее совещание у главы государства с руководителями силовых структур **с целью** (как было объявлено в госСМИ) **совершенствования деятельности соответствующих министерств и ведомств в сфере безопасности.**

Повод был у нашего лидера (как вполне ожидалось!) устроить соответствующий разнос должностным лицам за весьма деликатную ситуацию со шведским самолетом, нагло и безнаказанно вторгшимся на территорию суверенной Беларуси буквально на второй день после празднования Дня Независимости. Но "кадровые решения" Лукашенко пообещал принять несколько позже — после "досконального расследования инцидента".

После весьма долгого и затяжного молчания "на высшем уровне" по поводу довольно экстравагантной вылазки шведов удивительно было слышать из уст правителя такие вот несколько неожиданные признания: **"Как объяснить провокацию с легкомоторным самолетом, который не только пересек границу, но и безнаказанно вторгся на территорию Беларуси? Ведь это в первую очередь — безопасность наших граждан... Более того, ведь этот самолет был вовремя обнаружен. Но почему начальники не пресекли этот полет? Кого жалели? Это головотяпство конкретных исполнителей или ошибки в самой системе охраны государственной границы в воздушном пространстве? Я хотел бы услышать ответы на эти вопросы".**

Но тут опять нестыковка, черт побери! Ведь после "провокации шведов" на всех уровнях наших властей было заявлено, **что никаких нарушений пограничного воздушного пространства Беларуси не было обнаружено!** Выходит, Александра Григорьевича высокие чины, как и весь честной народ, долгое время вводили в заблуждение.

Правда, многие умные люди и без данного **"совещания по безопасности"** сделали свои выводы о "головотяпстве некоторых исполнителей". Благодаря доступности к современным информационным технологиям и коммуникациям. В том числе и на международном уровне, включая, конечно же, интернет. **И слишком долгое молчание руководства страны в связи с данным позорным инцидентом общественное мнение Беларуси воспринимало не иначе, как попытку вообще "замолчать",** "замылить" такую вот "медвежью услугу" со стороны шведских спортивных летчиков. И "списать" этот инцидент (как было заявлено на совещании) на счет *"тенденциозных, а порой и противоречащих международному праву действий, которые предпринимают определенные политические круги Евросоюза и США по отношению к нашей стране". Из-за чего под патронатом многочисленных организаций, формально действующих под флагом распространения демократии, выращиваются, консолидируются и направляются в нужное зарубежным хозяевам русло внутренние деструктивные силы".*

Боже, сколько можно нас пугать этими чисто советскими страшилками!

И теперь после столь затяжной паузы молчания "наверху" и ряда противоречивых, просто смешных заявлений со стороны соответствующих ведомственных чиновников даже принятые самые строгие и чрезвычайные "кадровые решения" президента могут показаться нашему народу слишком запоздалой и явно вынужденной мерой. Как говорится, поздно пить боржоми, когда печень уже стала разлагаться!

Об этом самом боржоми приходится вспоминать, когда на том же совещании по безопасности А.Лукашенко поставил задачу **"на пороге парламентских выборов обеспечить возможность свободного волеизъявления граждан в спокойной обстановке и строгом соответствии с белорусскими законами".** Так и хочется сказать по поводу этих порядком заштампованных слов: спасибо, благодетель! Этим "волеизъявлением" те белорусы и белоруски, которые умеют думать, настолько сыты, что уже чувствуется у многих отрыжка.

Алексей СОБОЛЬ,
военный пенсионер.

ДЗЯКУЙ!

Не абавязкова лічыць гады ў даўжыню...

Мой інстытут. Мая сям'я. Мая першая вышыня.

Хвалююся. Ізноў спяшаюся на сустрэчу з табою, як у тыя маладыя гады. Цяпер ты ўжо ўніверсітэт. Універсітэт імя Янкі Купалы.

Мае педагогі... Вы прараслі ў нашых лёсах. І з намі засталіся. І мы самі, хочацца верыць, зрабіліся трошачкі вамі. Я развіталася з табой, мая альма-матэр, у далёкім 1958 годзе. Я люблю адчыняць твае дзверы, калі ідуць заняткі. Калі на перапынкі выбягаюць сённяшнія студэнты. Безумоўна, яны — іншыя, гэтыя новыя пакаленні. Але веру: яны не дарэмна пераступілі гэты парог.

Цікава пабываць тут і ў часы канікул, калі пануе цішыня. Цішыня нейкая асаблівая, быццам беражэ нешта важнае. І кожны раз гэтае Нешта нахлыне аднекуль і такой пяшчотай, такой радасцю ахіне, сагрэе. І азорыць святлом тых далёкіх гадоў, якое жыве ў гэтых сценах. Не даюць яму згаснуць разумныя і добрыя вочы, што глядзяць на мяне з партрэтаў. І я зноў сустракаюся са сваімі педагогамі, хоць многіх ужо няма сярод нас. Запомніліся назаўжды колішні рэктар Дзмітрый Спірыдонавіч Маркоўскі, дэкан філфака Васіль Паўлавіч Казлоў, педагогі Кацярына Васільеўна Асокіна, Пётр Іванавіч Кавалеўскі, Барыс Маркавіч Фіх, Мікалай Гаўрылавіч Працэнка і іншыя.

Мне здаецца, яны, пэўна, ведаюць усё: як я ўвасабляла іх навуку — помніць пра адказнасць за дзяцей, за будучыню. Яны вучылі аддзяляць святло ад цемры, дабро ад зла. Дарылі нам цяпло сваіх душ, свае сілы і здароўе, давалі пункт духоўнай апоры. Было цікава бачыць, як жывуць нашы настаўнікі. Ва ўсіх было адзінае багацце — кнігі. Яны стаялі ў шафах, на антрэсолях, этажэрках, сталах, падаконніках, падлозе, у кухні...

Прага новых і новых ведаў не пакідае нас з сябрамі і сёння. У кожнага бібліятэка — таксама галоўнае багацце ў доме. Радуюся, калі і ў многіх нашых вучняў гэтак жа.

Адным з самых улюбёных выкладчыкаў быў Маісей Цалевіч Перальмутэр. Сустрэла яго аднойчы — праз шмат гадоў — ва ўніверсітэцкім калідоры — і ён аж заззяў, сказаў мноства добрых слоў. Дзякуй! Нашы педагогі перадавалі нам сваю ўлюбёнасць у прафесію, чалавечую годнасць, добразычлівасць і спагаду. І дагэтуль, даўным-даўно атрымаўшы дыпломы, здаём самы цяжкі экзамен — на ўменне жыць, не згубіць сябе. Памятаем словы дэкана гісторыка-філалагічнага факультэта В.П.Казлова: "У першую чаргу зберажыце сябе для сябе. Тады і другім многа застанецца!.."

Ніхто з нашых выпускнікоў не здрадзіў сабе, ні адно сэрца не з'ела іржа. Гады, канечне, гнулі нас, але ж не зламалі. Мы стараліся быць такімі, якімі хацелі бачыць нас нашы настаўнікі.

Жыццё — не колькасць пражытых гадоў, а шчаслівыя імгненні, якія засталіся з намі навечна. Не абавязкова лічыць гады ў даўжыню. Найлепш у глыбіню зазірнуць. У кожнага яна свая, адметная, дзе былі і цяжкасці, і выпрабаванні. І радасці, і перамогі... Я атрымлівала асалоду і радасць ад любімай педагагічнай працы — і ад урокаў, і ад пазакласнай работы. Для вучняў, калег заўжды былі адчынены дзверы майго дома і маё сэрца. Літаратурныя

Я — студэнтка!" (сярэдзіна 50-х).

гурткі, вечарыны з выездам да вяскоўцаў, уласная творчасць захаплівалі вучняў. Сама пішу вершы і дагэтуль выступаю на розных імпрэзах.

...Ідучы каля знаёмага будынка, не праміну зірнуць на вокны, якія мне і па сёння свецяць маякамі. І вінаград, як тады, пяшчотна абвівае яго сцены. І бюст Купалы каля гэтых вокан, ля яго заўсёды ляжаць кветкі. І лавачкі, на якіх любяць сядзець з кніжкамі і выпускнікі, і абітурыенты. Усё засталося родным і дарагім.

Люблю музей — візітную картку ўніверсітэта. Гэта гонар ВНУ і яго рэктара Я.А.Роўбы, доктара фізіка-матэматычных навук, прафесара. І, канечне ж, дырэктара музея У.М.Сытых — вялікага энтузіяста сваёй справы. Сёння ўніверсітэт налічвае 15 факультэтаў, 77 кафедр. Тут працуюць дактары і кандыдаты навук, дацэнты і прафесары, прызванне якіх — сеяць разумнае, добрае, вечнае.

На жаль, бывае, што чалавек у нейкіх нядобрых абставінах аказваецца чужым нават сярод сваіх, родных. Тады ў сям'і студэнцкага братэрства знаходзіш паратунак. Што можа быць даражэй? Калі са мной здарылася страшная бяда — адно за адным пайшлі ў іншы свет самыя родныя, блізкія: бацька, маці, сын, муж — я апынулася ў нейкай чорнай прорве. Здавалася, нішто ўжо не мае значэння і сэнсу. Мне не хацелася жыць, камусьці бачыць, размаўляць. Мяне быццам не стала... Я забылася нават пра сяброў — на той жудасны час. Але яны пра мяне помнілі. Дазналіся пра маё гора, прыляцелі зблізку і здалёк — Міхаіл Макоўскі, Гвідон Арановіч, Веня Буднік і шмат хто яшчэ. З імі чорная ноч развеялася. Дзякуй, дзякуй усім! Раскатурхалі ад пачварнага здранцвення, атулілі такім цяплом, што згледзянелае сэрца пакрысе адтаяла, прыняло неабвержнае: што б ні абрынулася на цябе — жыццё працягваецца. І ў цябе ёсць доўг перад ім, перад тымі, хто цябе гадаваў, рыхтаваў да ўсведамлення: лёгкіх дарог не бывае, галоўнае — ісці наканаваным шляхам з годнасцю.

Дзякуй, шчыры дзякуй, мае неацэнныя — настаўнікі, сябры з выпуску 1958 года, вучні, што напоўнілі ўсё маё існаванне святлом і не далі яму згаснуць! Значыць, і мне рана складваць крылы, на дабро трэба адказваць дабром. Бо Дабрыня — самая высокая вышыня, якой можа дасягнуць чалавек!

Роза РЫМАР,
настаўніца.

Гродна.

РЕКЛАМАЦИЯ

Легче всего повесить объявление...

Уважаемая "Народная Воля"!

С 16 июля сего года отделения связи №120 по ул.Казинца, №64 по ул.Ландера и №108 по ул.Корженевского работают очень странно. Раньше они были открыты с 9.00 до 20.00, выходной — воскресенье. Теперь на каждом из этих узлов связи висит от руки написанное объявление, что в связи с нехваткой кадров (до конца августа) эти отделения связи будут работать с 10.00 до 18.00, обед с 13.00 до 14.00, выходной — суббота и воскресенье.

Возникает вопрос: откуда появятся кадры в конце августа и сразу в трех отделениях и где они сейчас?

Прежний режим работы почтовых отделений утвержден в Мингорисполкоме. Чтобы изменить распорядок работы, нужно согласование с Мингорисполкомом. "Белпочта" это сделала?

Знают ли в Мингорисполкоме, что возникла такая ситуация в данных почтовых отделениях? Что с утра до закрытия почты стоит плотная толпа очереди?

Леонид Александрович ХОДАН,
житель Минска.

Народная Воля
http://www.nv-online.info
7 ЖНІЎНЯ 2012 г.

ЗАДУМАЙТЕСЬ...

ТТХ яхты “Затмение” Абрамовича

Длина — 162,5 м
Ширина — 21,5 м
Скорость — 25 узлов
Экипаж — около 70 человек
Пассажировместимость — 100 человек
Стоимость — 515 млн долларов

ТТХ яхты “Дубай” шейха аль-Мактума

Длина — 162 м
Ширина — 22 м
Скорость — 28 узлов
Экипаж — 88 человек
Пассажировместимость — 115 человек
Стоимость — 350 млн долларов

Почему многие россияне бедствуют?

И в самом деле, почему многие россияне, особенно пенсионеры, живут так бедно? Ведь их страна, пожалуй, самая богатая природными ресурсами — нефтью, газом, золотом, многими другими полезными ископаемыми. В то же время сколько россиян едва сводят концы с концами!

Ответ на вопрос, почему многие жители соседней страны бедствуют, содержится в фотопубликации “Абрамович и дубайский шейх меряются яхтами” и комментарии к ней, появившихся недавно в одной из московских газет.

Убийственные факты. Олигарх Роман Абрамович, который сколотил капиталы в России, но проживает в Лондоне, каких-то два года был владельцем самой длинной в мире яхты. Он купил ее за треть миллиарда фунтов стерлингов. И она оказалась на 50 сантиметров длиннее яхты шейха аль-Махтума. У шейха яхта длиной 162 метра, а у Абрамовича — 162,5 метра.

После того как появились слухи, что дубайский шейх тайком удлиняет свою яхту, российский миллиардер отправил свой корабль на верфь в Барселону. Сейчас она там закрыта брезентом от глаз зевак. Ремонт проходит в обстановке строжайшей тайны. Но любопытные говорят, что ремонтники заняты удлинением яхты. Понятно, что это стоит немало денег.

Известно, что в России Абрамович — не единственный миллиардер. Многие из них выбрасывают на ветер фантастические суммы ради своей потехи.

Где же они взяли такие деньги? И почему власти этой страны, России, не спросят у них об этом? Думается, ответы ясны каждому.

Нас, белорусов, не может не беспокоить то, что наша страна и особенно руководство, изо всех сил тянутся в объятия соседней страны и ее олигархов, которые не прочь поживиться и плодами трудов наших граждан...

КОРОТКО

Американский марсоход совершил посадку на Марсе

Космический аппарат проведет на этой планете около двух лет. Его задача — изучить поверхность кратера Гейла, где, по предположениям специалистов, есть возможность найти следы жизни — на уровне микроорганизмов.

Стоимость проекта Curiosity — два с половиной миллиарда долларов. Это первая американская астробиологическая миссия в космосе с середины 1970-х годов.

Перестрелка на египетско-израильской границе

Израильская армия сообщает, что найдены тела пяти человек, которые ранее напали на КПП на границе с Египтом.

Как передало национальное телевидение Египта, боевики, лица которых были скрыты масками, обстреляли полицию из автоматов и гранатометов, а затем скрылись в бронированном автомобиле. По сообщениям израильских военных, два автомобиля с вооруженными боевиками попытались прорваться через границу. Однако один из автомобилей взорвался в Северном Синае, другой был уничтожен израильской авиацией. В результате перестрелки в воскресенье вечером погибли по меньшей мере 15 египетских полицейских.

Во Вьетнаме прошел первый в истории страны гей-парад

Десятки ЛГБТ-активистов во Вьетнаме приняли участие в первом гей-параде в истории этой страны. Они проехали по улицам Ханоя на мотоциклах и велосипедах, украшенных флагами и воздушными шарами всех цветов радуги.

Гей-активисты выразили поддержку сделанному в прошлом месяце заявлению коммунистического правительства страны о том, что, вероятно, пришло время законодательно закрепить возможность заключения однополых браков.

Подобные изменения сделают Вьетнам первой азиатской страной, признающей однополые браки.

От Асада сбежали премьер-министр и первый сирийский космонавт

Премьер-министр Сирии Рияд Хиджаб вместе со своей семьей бежал из страны в Иорданию и намерен примкнуть к оппозиции.

В Турцию сбежал первый сирийский космонавт генерал Мухаммед Фарис.

Перед тем как пересечь границу, Фарис побывал в штаб-квартире Свободной армии Сирии в Алеппо и выразил солидарность с борцами против режима Башара Асада. *“Я готов оказать поддержку Свободной армии Сирии. Мы с вами до конца”,* — цитируются слова Фариса.

Фарис, по профессии военный пилот, совершил полет в космос в июле 1987 года на корабле “Союз ТМ-3” в составе миссии на станцию “Мир”. После полета Фарису было присвоено звание Героя Советского Союза, он был награжден орденом Ленина и медалью “Золотая Звезда”.

После этой миссии Фарис вернулся на службу в ВВС Сирии, впоследствии занимался подготовкой военных пилотов. Чем занимался Фарис в последние годы (сейчас ему 61 год), не известно.

Америка — миру

520 лет назад, 3 августа 1492 года, началась первая экспедиция Христофора Колумба. 90 человек на судах “Санта-Мария”, “Пинта”, “Нинья” вышли из испанского Палоса, затем от Канарских островов повернули на Запад, пересекли Атлантический океан и достигли острова Сан-Сальвадор в Багамском архипелаге. Так была открыта Америка, страна, которая дала миру не только табак, но и многое другое, без чего немыслим современный мир. Назовем лишь два изобретения американцев.

Компьютер

Компьютер настолько крепко вошел в нашу жизнь, что мы порой забываем про то, что и его когда-то кто-то придумал. История развития этого “футуристического” устройства довольно длительна и полна имен гениальных личностей.

Первые прототипы компьютеров были разработаны в недрах Министерства обороны США, которое является источником многих значимых инноваций в американской истории. Затем свое дело сделали Стив Возняк, Стив Джобс и Билл Гейтс, благодаря которым мы знаем современные компьютеры такими, какие они есть.

Атомная бомба

Если говорить об изобретениях, которые не улучшали жизнь, но оказались способны разрушать ее, то это также относится к американским изобретениям, и они тоже изменили мир.

Первое среди этих изобретений, конечно, атомная бомба. Разработанная в ходе осуществления легендарного “Манхэттенского проекта” эта бомба изменила все представления о войне и дипломатии.

ЧТО ТАМ, В УКРАИНЕ?

«Долой Януковича!»,

или «Вернуть то, что люди имели во времена СССР»

В Украине 30 июля стартовала избирательная кампания. Через три месяца, 28 октября, станут известны победители выборов в Верховную Раду Украины. Кто же вступает в борьбу за депутатские мандаты? Какие лозунги выдвигают соискатели и какие шансы они имеют? Об этом на сайте Би-Би-Си рассказывает ***Светлана Дорош****.*

Похоже, что в нынешней избирательной кампании будет много неожиданностей. Одна из них в выходные активно обсуждалась в социальных сетях.

Футболист Андрей Шевченко решил заняться политикой и присоединился к партии, которую оппозиция считает исключительно бутафорной, цель которой — отбирать голоса у оппозиционных сил. Партию “Украина — вперед!”, которой социологи пока не дают 100-процентных шансов пройти в новый парламент, возглавляет бывшая соратница Юлии Тимошенко, молодая бизнес-леди Наталия Королевская.

Но, пожалуй, главным отличием этих выборов будет отсутствие Юлии Тимошенко, оппозиционного политика, которая на протяжении последних лет делит первенство популярности с действующим президентом Виктором Януковичем.

Именно “фактор Тимошенко”, осужденной на семь лет лишения свободы за превышение власти и служебных полномочий во время подписания украино-российских газовых соглашений, превратил предстоящие выборы в борьбу “не на жизнь, а на смерть”. Поскольку оппозиция считает, что только ее победа будет означать для Юлии Тимошенко и других бывших членов ее правительственной команды, осужденных или находящихся под следствием, свободу и оправдательный приговор.

Выборы в Верховную Раду пройдут по новому закону, согласно которому половина парламента — 225 депутатов — будут избраны по партийным спискам, половина — еще 225 — в одномандатных округах.

Закон на самом деле не новый. Несколько раз украинская Рада уже избиралась по смешанному принципу, потом несколько выборов подряд избиратели голосовали только за партийные списки.

В конце 2011 года правящая Партия регионов добилась возвращения к смешанной системе. Этот закон поддержали также две наиболее рейтинговые оппозиционные партии — “Батькивщина” (“Родина”) Юлии Тимошенко и “Фронт перемен” Арсения Яценюка. Кроме того, и большинство, и оппозиция проголосовали за повышение проходного барьера для партий с 3% до 5%, а также за запрет принимать участие в выборах блокам партий.

Эти новшества привели в ярость менее рейтинговые оппозиционные партии, которые рассчитывали пройти в парламент и уже там объединяться с другими оппозиционерами. Они обвиняли “старших” братьев в предательстве и попытках создать в стране двухполюсную партийную систему, в которой за власть будут бороться только Партия регионов Виктора Януковича и оппозиция во главе с Юлией Тимошенко и Арсением Яценюком.

Лидеры “Батькивщины” и “Фронта перемен” объясняли свои действия тем, что такое решение — это цена внесения десятков других изменений в избирательный закон, позволяющих не допустить фальсификации во время голосования и подсчета голосов.

Через полгода после тех событий многие оппозиционные партии помирились и сформировали общий список для участия в выборах.

Но эксперты говорят о том, что именно смешанная система голосования не позволит оппозиции добиться поставленной цели — выиграть выборы.

Доктор социологии, директор компании Ukraine Sociology Service Александр Вишняк говорит, что, имея высокие шансы занять первое место за партийными списками, оппозиция скорее всего проиграет мажоритарные округа, вследствие чего большинство в парламенте сформирует партия власти.

Партии власти на этих выборах будут противостоять несколько течений объединенной оппозиции, лидером которой является Юлия Тимошенко. Она возглавит избирательный список, однако вряд ли Центризбирком ее зарегистрирует, учитывая судимость экс-премьера. В этот список вошли представители около 10 партий, которые приостановили членство в своих партиях. Среди них и Арсений Яценюк, лидер “Фронта перемен”, занимающий в последние годы третье место в рейтинге популярности после Виктора Януковича и Юлии Тимошенко. При отсутствии регистрации у экс-премьера он станет фигурой №1 объединенной оппозиции.

Под лозунгами устранения действующей власти ведет на выборы свою партию УДАР (Украинский демократический альянс за реформы) и чемпион мира по боксу Виталий Кличко.

На правом фланге также за голоса протестного электората будет бороться националистическая партия “Свобода”, популярность которой, особенно в Западной Украине, достаточно высока (в некоторых областных советах “Свобода” имеет большинство).

“Свободе” удалось согласовать с объединенной оппозицией “Батькивщина” распределение кандидатов в мажоритарных округах, чтобы не препятствовать друг другу.

В то же время переговоры с Виталием Кличко, чья партия, по мнению социологов, попадет в Раду, пока были безуспешными. Поэтому, скорее всего, в одномандатных округах оппозиционеры будут бороться не только с представителями власти и коммунистами, но и друг с другом.

Тем не менее Арсений Яценюк убежден, что победу на выборах одержит оппозиция. *“У оппозиции есть четкий план, и оппозиция не говорит, а делает. Мы сформировали объединенную оппозицию на базе “Батькивщины”, мы сформировали коалицию против Януковича вместе со “Свободой”. Мы сформируем новое демократическое большинство в Верховной Раде — против Януковича, за Украину, за свободу”,* — заявил несколько дней назад Арсений Яценюк.

За три месяца до выборов социологи утверждают, что шансы оказаться в парламенте имеют все перечисленные выше политические силы, то есть Партия регионов, “Батькивщина”, УДАР, “Свобода”, а также компартия.

Причем коммунистам прочат более весомые результаты, чем на предыдущих выборах. Лозунги “забрать награбленное у олигархов” и “вернуть то, что люди имели во времена СССР”, оказались сегодня не менее популярными, чем оппозиционный лозунг “Долой Януковича!”.

В парламенте, который заканчивает свои полномочия, именно коммунисты часто были союзниками Партии регионов (в которой, кстати, сконцентрировано самое большое количество богатейших людей Украины, против которых сейчас направлена агитация КПУ).

Но сейчас лидеры партии власти говорят, что, возможно, в новой Раде им союзники уже не понадобятся. *“Кадров у нас достаточно. Мы ставим задачу партийным организациям выиграть эти выборы — и по партийному списку, и в мажоритарных округах. То есть, иметь как минимум 226 депутатских мандатов. А объединяться мы готовы со всеми, кто готов поддержать программу президента Януковича”,* — сказал Би-Би-Си первый заместитель председателя Партии регионов Владимир Рыбак.

Все другие партии, среди которых возглавляемые бывшим президентом Виктором Ющенко, бывшим спикером Александром Морозом, нынешним главой парламента Владимиром Литвином, по мнению экспертов, не имеют шансов набрать 5% голосов. Именно поэтому многие из них собираются попасть в парламент через мажоритарные округа.

Хотя более точные прогнозы можно будет делать после обнародования всех избирательных списков партий. Возможно, кроме футболиста Андрея Шевченко, украинцы увидят другие известные лица, которым готовы будут снова поверить.

Светлана ДОРОШ.

АСАБІСТАЕ

Шчасця вам, Інго і Алеся!

Напрыканцы мінулага тыдня нямецкі журналіст Інго ПЕЦ і яго беларуская каляжанка Алеся БЕЛАНОВІЧ пабраліся шлюбам. Межы могуць быць паміж дзяржавамі, але іх, як бачым, не існуе паміж людзьмі.

Вяселле адбылося ў вёсцы Мікалаеўшчына Стаўбцоўскага раёна — на радзіме Алесі. Усё праходзіла паводле беларускай традыцыі — з разнастайнымі выпрабаваннямі для жаніха, прамаўленнем сужэнскіх абяцанняў, стоячы на ручніку, запускам вянкоў у Нёман...

Шкада, але не ўсе запрошаныя госці змаглі прыехаць у Беларусь — дваім (у тым ліку былой дырэктарцы Мінскага міжнароднага адукацыйнага цэнтра Астрыд Зам) адмовілі ў візах.

“Алеся — першая мая дзяўчына з Усходняй Еўропы, нягледзячы на тое, што я шмат падарожнічаў па гэтай тэрыторыі. Мне важна, што Алеся свабодна гаворыць па-нямецку, разумее нашу культуру, наш менталітэт”, — прызнаецца Інго.

“Бацькі нават рады, што я ажаніўся з беларускай. Бо, калі я быў закаханы ў новазеландку і хацеў эмігрыраваць, яны баяліся, што іх унукі будуць гадавацца ў Новай Зеландыі. А тут усё ж не так далёка”, — смяецца ён.

Кастусь ЛІНКЕВІЧ.

В Бразилии начался «процесс века»

На скамье подсудимых 38 соратников экс-президента. Этот факт еще раз убеждает: вот почему нужна сменяемость власти.

Верховный суд Бразилии начал уголовное разбирательство по делу о коррупции, в котором замешаны 38 членов правящей Рабочей партии, передает Би-Би-Си. Всех высокопоставленных чиновников обвиняют в организации преступной и, как ее назвал прокурор Роберто Гуржел, “самой смелой и возмутительной схемы коррупции и растраты государственных средств, которую когда-либо видели в Бразилии”. По данным следствия, обвиняемые платили своим коллегам по правящей коалиции по 10 тысяч долларов в месяц в обмен на их лояльность при правительственных голосованиях.

При этом прокуроры утверждают, что деньги, которые чиновники использовали для взяток, брались из бюджетов государственных компаний. В общей сложности на это было потрачено около 40 миллионов долларов казенных средств. В народе этот скандал, который разразился еще в 2005 году, уже стали называть “mensalao”, то есть “большое ежемесячное пособие”.

На скамье подсудимых оказались сразу три бывших министра. Особую остроту ситуации вокруг процесса, который журналисты уже окрестили “процессом века”, придает и тот факт, что обвиняемые находились в ближайшем окружении бывшего президента страны Луиса Инасиу Лулы да Силвы — одного из самых успешных бразильских лидеров, который рассчитывал в скором времени вернуться в большую политику.

Едва ли не основным обвиняемым считают бывшего главу аппарата президента, одного из давних лидеров правящей партии Жозе Дирсеу. Следствие полагает, что именно он был главарем преступной группы.

Народная Воля
http://www.nv-online.info
7 ЖНІЎНЯ 2012 г.

ПОСТАЦІ

Боскае святло

Ігар Лучанок мог і не стаць кампазітарам. Калі ён рабіў першыя крокі, дзеці адказвалі за бацькоў і нават далёкіх продкаў. А ў яго дзед Лука, чалавек-волат, нястомны лесаруб, спяваў у царкоўным хоры, і мянушка ў яго была Поп. Казалі, вадзілася ў яго нават золата. Маглі нядобразычліўцы данесці гэтыя факты ў адпаведныя органы, а там да рэлігіі ставіліся неадназначна. А пра каштоўнасці і казаць не варта.

Другая пагроза: бацька — скрыпач, віртуоз, удзельнік перасоўнага тэатра Уладзіслава Галубка. Калектыў гэты быў вельмі папулярны, выступаў нават у Маскве. Артысты не хавалі нацыянальных прыхільнасцяў, ганарыліся сваёй Бацькаўшчынай, любілі яе. А правадыр усіх народаў не падзяляў іх пачуццяў. Калі пачаліся рэпрэсіі, не стала кіраўніка непаўторнага творчага калектыву. Такі лёс мог напаткаць і Міхася Лучанка, бацьку Ігара. Ды жонка датэрмінова загадала яму развітацца з трупай “басякоў”, як яна называла галубкоўцаў, і прымусіла мужа паступіць на рабфак.

Ды і Аляксандра Герасімаўна, маці Ігара, магла нашкодзіць сыну. Чым? Сваім паходжаннем. Якраз на 6 жніўня, калі нарадзіўся будучы славуты кампазітар, Анатоль Багатыроў, які закончыў Беларускую дзяржаўную кансерваторыю і стаў дэпутатам Вярхоўнага Савета БССР, абрушыўся на *“тройчы прэзрэнных польскіх шпіёнаў, трацкісцка-бухарынскіх бандытаў і дыверсантаў, якія арудавалі ў рэспубліцы і прыклалі ўсе свае намаганні, каб разваліць музычны фронт Беларусі”.* Цяжка сказаць, як бы Анатоль Васільевіч ахрысціў Ігара Лучанка, калі б даведаўся пра яго карані. Мінула 18 гадоў, як быў надрукаваны ў газеце “Звязда” опус тытулаванага музыканта. Ён у той час быў ужо рэктарам кансерваторыі, і вось у гэтую кансерваторыю паступіў юнак з Мар’інай Горкі, а пасля стаў і вучнем класа кампазіцыі, які вёў змагар з палітычнымі сляпцамі.

Але святло боскае вяло маладога чалавека па дарогах жыцця, людзі добрыя падтрымлівалі, сам не скараўся і дасягнуў урэшце ззяючых вышынь, дакрануўся да зорак. У яго творчасці не толькі мажорныя ноты гучаць, але і мінор, ён з тугой слухае 6-ю сімфонію Чайкоўскага.

Успамінаецца сёлетняе восьмае ліпеня. Маладзечанскі амфітэатр. Тут падчас Нацыянальнага фестывалю песні і паэзіі прадстаўляўся арыгінальны музычна-тэатральны праект — рок-опера “Курган”, створаная на аснове славутай паэмы Янкі Купалы. Музыку да яе напісаў Ігар Лучанок. Вось маэстра ўзнімаецца на сцэну, гаворыць усхвалявана і зычна:

— Сёння, перш чым прыехаць да вас, мы наведалі магілу Янкі Купалы, што ў Мінску, пакланіліся яму. А потым накіраваліся ў Вязынку, у мясціны, дзе нарадзіўся будучы геній зямлі беларускай. Ён аўтар велічнай паэмы-легенды, што створана была ў 1910 годзе, але не забываецца і сёння, бо хвалюе і хвалюе кожнага, вяртае незабыўнае. Не, гэта не рынычная рок-опера, а гераічны і драматычны твор. І галоўнае ў ім — бяручае за душу слова Янкі Купалы...

Загучала музыка, палілася песня. На экране літара за літарай, радок за радком сталі з’яўляцца першыя словы паэмы, напісаныя рукой паэта...

Мы потым гаварылі з Ігарам Міхайлавічам, што натхніла яго, каб у чарговы раз вярнуцца да купалаўскай паэмы. Ён тры разы шчыраваў над ёй. І кантата, якая была створана паўвека таму, ператварылася ў оперу.

— Лейтматыў купалаўскай паэмы вечны, і мне хацелася, каб гэты твор ускалыхнуў людзей з новай сілай і яны задумаліся пра родныя карані, пра зямлю сваю любую, пра дзядоў і прадзедаў, адкуль мы прыйшлі і куды крочым. Курганы шмат аб чым кажуць. Вось і ў мяне ля ўзбярэжжа ракі скарацечнай дрэмле памятка год, што ў нябыт уцяклі...

Лучанок замаўчаў, ці то інтрыгуючы мяне, ці ўспамінаючы нешта. Ды і я не прыспешваў яго, ведаючы характар творчага чалавека. Нарэшце ён павярнуўся да мяне і спытаў:

— Ты ведаеш свой радавод?

— Дзеда з бабуляй, — шчыра прызнаўся я.

— Вось і я сёння шкадую, што мала гаварыў з матуляй пра яе продкаў, ды і з бацькам таксама. Хаця, перакананы, яны не хацелі, каб я ведаў пра гэта. І, барані Божа, каб тое пачулі чужыя вушы, асабліва высокага начальства. Моладзь прывучалі забыць мінулае, забыць паходжанне бацькоў і дзядоў, чым яны займаліся ў царскія часы. Было заганным, нават злачынным, калі селянін меў раней сваю зямлю. Чалавека, які паходзіў з дваран ці шляхты, ужо можна было адразу называць “ворагам народа”, польскім шпіёнам, кляйміць на кожным скрыжаванні. А бацькі мае, асабліва маці, не была гаротнай сялянкай, якая гнула спіну на памешчыка.

Не ведаю, добра гэта ці не, але радаводнае дрэва Аляксандры Герасімаўны Жук, маці Ігара Міхайлавіча, знойдзена не так і даўно. Яно стала адкрыццём для мяне і для ўсіх маіх блізкіх. Вынікае, Жукі — старажытны дваранскі род, вядомы яшчэ з сярэднявечча. Ён меў нават свой герб. Першым зарэгістраваў яго Ян — ваявода Сандамірскі. І адбылося гэта, як сведчаць летапісцы, у 1352 годзе.

— Так што зараз, Ігар Міхайлавіч, вас можна называць дваранінам альбо шляхціцам.

— Не трэба, у мяне ёсць больш высокія рэгаліі, якімі я даражу, напрыклад — народны артыст СССР. Але калі казаць аб продках маёй маці, то сярод іх не было крывасмокаў, што бязлітасна эксплуатавалі сялян. Яны лічыліся землеўласнікамі. У спісе ўласнікаў зямлі па Мінскай губерні ў 1876 годзе значыцца дваранін са Слуцкага павета Людвіг Жук. У маёнтку Душава ён меў 81 дзесяціну зямлі. Гэта прапрадзед маёй маці. Але і ён, і ўсе яго нашчадкі да поту і мазалёў працавалі на зямлі. Зямля тады была на кошт золата. Яна давала чалавеку годнасць, давала сілу, каб упэўнена крочыць па жыцці, верыць у заўтрашні дзень.

Цяжка сказаць, што прагнала маіх продкаў са слуцкага маёнтка Душава, але і дзед маёй матулі Ігнат, і тата яе Герасім пачалі віць сваё гняздо пад Бабруйскам у Крывым Круку. У мяне захаваліся ўспаміны роднай цёткі Тамары Герасімаўны, яна пражыла больш за 90 гадоў і добра памятала той час, калі была разам з бацькам. Вось яе словы, чытай.

“Бацька наш з патомных землеўласнікаў. На раллі благаславёнай узнялося не адно пакаленне Жукоў. І на новым месцы, ля ракі пятлістай сонца ветла нам свяціла. Бярэзіна, дзе займелі свой кут дзед з бацькам, рабіла вялікі крук, і мы, атрымліваецца, жылі на паўвострыве. Райскія мясціны, прыгажосць неймаверная. Тата сад высадзіў. Агарод вялікі трымаў. Рыбу лавіў. З яўрэямі гандляваў. От і мелі з гэтага сабе на пражыццё. Наш бацька Герасім дзелавы быў чалавек, хаця і не вельмі адукаваны. Убіўся ў дружбу з ляснічым. Той даверыў яму перавозіць лес да ракі. Ён не грузчыкам быў, а як бы забеспячэнцам. Дык і сабе навазіў бярвення на хату. Як цяпер памятаю, дом у нас быў што звон. У падмурку — дубы, а ўсе астатнія вянцы — з гонкіх сосен. Шырокія вокны пазіралі на бярозавы гай, на рэчку і сад. Пяць пакояў было ў нашай хаце”.

Я вярнуў успаміны Тамары Герасімаўны Лучанку. Паклаўшы іх у папку, Ігар Міхайлавіч сказаў з сумам:

— Бярэзіна як рабіла, так і робіць свой крук, а дзедавага гнязда няма, і ніхто больш там не пасяліўся, засталіся толькі адно ці два чэзлыя дрэўцы ад саду. Так і атрымліваецца: на ўзбярэжжы ракі скарацечнай дрэмле памятка год, што ў нябыт уцяклі. Гэта мой курган. Будзеш там, загляні.

Заглянуў. І не адзін, а з Яўгеніяй Маеўскай-Лучанок, паэткай і мастаком, з Галінай Крук, якая вывучае радавод слыннага кампазітара. Спачатку мы зайшлі на высокую гару, якая называецца Лукаўскай. З яе адкрываецца прыгожая панарама Бярэзіны, яе лугі і старыцы. Хочацца стаяць і стаяць, любавацца бясконца краявідамі, якія адлюстравала ў сваіх творах мастачка Яўгенія Пятроўна. Яна і парушыла наша любаванне харастовам:

— Гісторыю вам паведаю. У 1760 годзе прыехалі сюды Лучанкі з-пад Барысава. Адны пашыбавалі ў Мар’іну Горку, другія — вось сюды, у Лукі, на гэтую гару, што пад-над Бярэзінай. Ніхто тут не гаспадарыў, і назвы ў яе не было. Заснавалі навасёлы хутар. З Лучанкамі пасябравалі спадары Луканскі з Кавалеўскім. Пазней троіца вырашыла пабудаваць тут вёсачку. Пабудавалі, а як назваць яе? Думалі-думалі і вырашылі ўзяць за аснову першыя літары сваіх прозвішчаў. Атрымалася — Лука, а гара стала называцца Лукаўскай. Я сёння ўладарка яе, грошы плачу, арандую. Але ж, вы бачыце, сёння тут увесь Бабруйск адпачывае. І на здароўе! А што тычыцца першых жыхароў вёскі, то ўсіх іх звалі братамі, бо яны былі надта дружныя, дапамагалі адзін аднаму, усё разам рабілі. Дарэчы, Лучанкі, Кавалеўскія з Луканскімі пабудавалі тут у 1826 годзе царкву, запрасілі сюды калмыкаў, і яны без цвікоў зрабілі храм божы.

— Вы, Яўгенія Пятроўна, уцякаеце летам з Бабруйска і жывяце тут, побач з гарой, у вёсцы Бярэзіна, дзе і дом ваш?

— І вершы пішу.

— І якія думкі нараджаюцца ў вас, Яўгенія Пятроўна, калі вы з вышыні глядзіце на бязмежную пойму Бярэзіны, на цуд прыгажосці. І на зруйнаваны дом далёкага, але родзіча Герасіма Жука?

— Думаю, вось змог чалавек-гаспадар і дом збудаваць, і сад пасадзіць, і на агародзе добрыя ўраджаі вырошчваць. Прыйшлі бальшавікі, сагналі яго. І сёння там толькі трава-мурава расце. Ад такіх адносін, ад гэтай карціны і горыч з’яўляецца, і нявыказаны сум ад страчанага.

Пытаюся ў Галіны Іванаўны:

— А хто была жонка ў Герасіма?

— Ганна Храмянкова. Яна з вялікай сям’і. Жылі ўсе на хутары ля Дняпра. Бацька меў ладны кавалак зямлі, трымаў ветраны млын. Ці быў дваранінам — не ведаю. А вось грошы ў яго вяліся.

Ігар у дзяцінстве і юнацтве часта ездзіў з бацькам у тыя мясціны пад Рагачоў. Там гаспадарыла цётка Насця. Як кажа, адпачываў, збіраў грыбы, ганяўся за парсюкамі, асвойваў сельскую гаспадарку. Потым Насця з’ехала ў Крым, і сляды яе згубіліся.

Згубіўся і знік след вялікай і дружнай сям’і. З прыходам да ўлады пралетарыяў усё рухнула ў сям’і Герасіма Жука. Абвалілася хата, двор і ўсё ў склепе, нажытае мазалямі, розумам. Яго, патомнага земляроба, бацьку семярых дзяцей, аб’яўляюць контрай і буржуем. І “буржуй” добраахвотна здае новым гаспадарам усё нажытае і едзе ці ўцякае ад пакарання ў Піцер да брата Максіма, а потым у Гомель да родзічаў, працуе вартаўніком і нечакана памірае. Прароцкія словы казаў Янка Купала: *“Без зямлі, без свае хаты чалавек, што шалёны сабака, — адна цана: ні яму прыстання, ні яму скарынкі хлеба, ні яму добрага слова...”*

— Так было раскідана сямейнае гняздо ў Крывым Круку на рацэ хуткаплыннай, — кажа Галіна Іванаўна. — Усе пайшлі сваёй дарогай, у кожнага свой лёс. І магільныя пліты іх ад Гомеля і Жытоміра, ад Мінска і Ленінграда, ад Пухавічаў і Хабараўска, ад Нямеччыны і Амерыкі... Нездарма ў творах Маэстра гучаць сумныя і трагічныя ноты. Яны і ў рок-оперы “Курган”, яны і ў песні “Знесеныя ветрам”. Кажуць, памяць — гэта медная дошка, якая пакрыта літарамі, што могуць назаўсёды знікнуць, калі не аднаўляць іх разцом. У Маэстра свой, часам завострaны разец — гэта ноты і талент. І мелодыі, што нараджаюцца ім, заўсёды трывожаць душу і сэрца, бо ў іх жыве мінулае і дзень сённяшні.

Яўген КАЗЮКІН.

Сям’я Жукоў (другая справа — Аляксандра, будучая мама Ігара Лучанка). 1909 год.

Бацька і маці кампазітара.

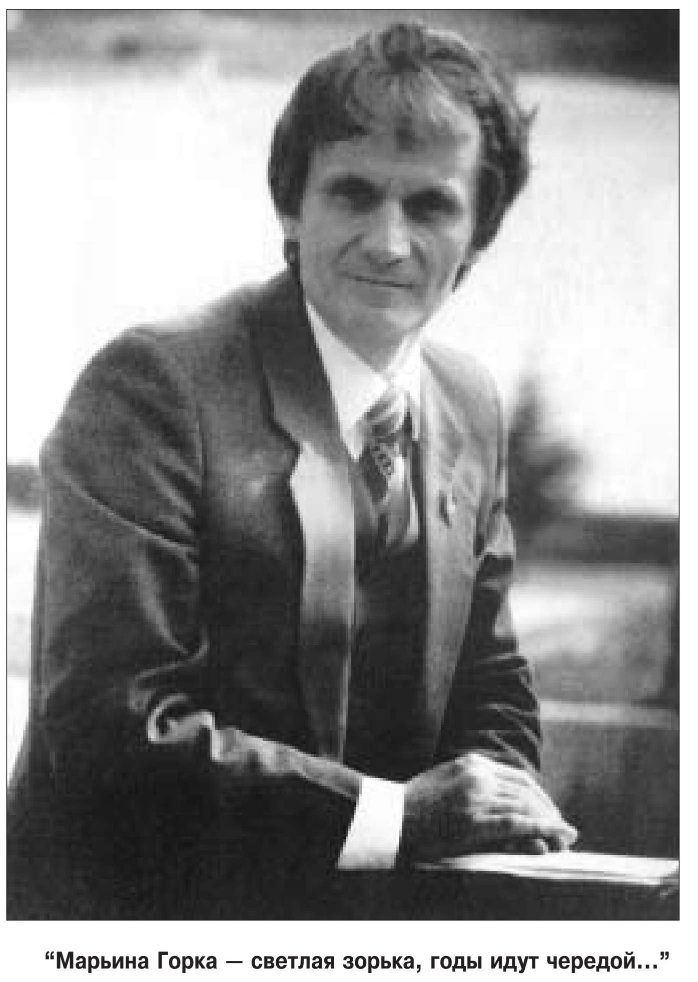
Хата ў Мінску, у якой нарадзіўся Ігар Лучанок.

Ігар Лучанок — выхаванец мінскай музычнай школы пры кансерваторыі.

З жонкай Аляксандрай.

“Марьина Горка — светлая зорька, годы идут чередой...”

У Беларускай дзяржаўнай філармоніі з настаўнікам Ціханам Мікалаевічам Хрэннікавым.

ЧУЛІ?

Кебіча, Лінга і Багданкевіча павязуць у калгасы

Група былых кіраўнікоў Беларусі, сярод якіх былыя кіраўнікі ўрада Вячаслаў Кебіч і Сяргей Лінг, а таксама колішні старшыня праўлення Нацыянальнага банка Станіслаў Багданкевіч, паедзе па гаспадарках Мінскай вобласці.

“Мне патэлефанавалі з урада і прапанавалі праз тыдзень наведаць сельгаспрадпрыемствы Мінскай вобласці. Маўляў, гэта ініцыятыва Міхаіла Русага. Я даў прынцыповую згоду. Чаму не? Трэба з’ездзіць і паглядзець, што гэта — працоўная альбо прапагандысцкая паездка”, — патлумачыў Станіслаў Багданкевіч.

Нагадаем, што Міхаіл Русы — гэта былы міністр сельскай гаспадаркі, а цяпер намеснік старшыні ўрада, які курыруе аграпрамысловы комплекс. Якую мэту мае паездка былых кіраўнікоў краіны па вёсках, пакуль не зразумела.

Уводзіцца трэці абавязковы экзамен

Трэцім абавязковым экзаменам для 11-х класаў з наступнага года стане замежная мова. Такая пастанова прынята Міністэрствам адукацыі.

“Пасля завяршэння навучання і выхавання на ІІІ ступені агульнай сярэдняй адукацыі вучняў пры асваенні зместу адукацыйнай праграмы сярэдняй адукацыі абавязковымі з’яўляюцца: „Матэматыка” ў пісьмовай форме; „Беларуская мова” або „Руская мова” на выбар вучня ў пісьмовай форме; „Замежная мова” ў вуснай форме”, — гаворыцца ў дакуменце.

Акрамя таго, устаноўлены пералік навучальных прадметаў, па якіх праводзяцца выпускныя экзамены, і формы правядзення выпускных экзаменаў для 9-х класаў: абавязковымі будуць “Беларуская мова” ў пісьмовай форме, “Руская мова” ў пісьмовай форме, “Матэматыка” ў пісьмовай форме і “Гісторыя Беларусі” — у вуснай.

У лес — ні нагой

Як паведаміла прэс-служба Міністэрства лясной гаспадаркі, у сувязі з высокім класам пажарнай небяспекі ў дзевяці раёнах Беларусі ўведзена забарона на наведванне лясоў.

Адпаведныя рашэнні прынятыя Салігорскім і Бярэзінскім раёнамі Мінскай вобласці, Рэчыцкім, Жлобінскім і Лоеўскім раёнамі Гомельскай вобласці, Аршанскім і Лепельскім — Віцебскай вобласці, а таксама Пінскім і Івацэвіцкім раёнамі Брэсцкай вобласці.

У міністэрстве адзначылі, што ў мінулыя выхадныя ў 20 раёнах краіны назіраўся чацвёрты клас пажарнай небяспекі. У асноўным па Магілёўскай, Віцебскай, Брэсцкай, Гомельскай абласцях.

РАКУРС

Хоць якая карысць

Брэсцкі актывіст Аб’яднанай грамадзянскай партыі **Сяргей Вельгас** атрыманыя за працу ў акруговай камісіі грошы пералічыў на рахунак, прызначаны для лячэння хворага двухгадовага хлопчыка Ціхана.

Такое рашэнне ён прыняў таму, што ўдзельнічае ў гэтай выбарчай кампаніі, каб папярэдзіць фальсіфікацыі, а не зарабіць грошы.

“Мне не патрэбны грошы з гэтай кампаніі. Яны палілі б мне рукі. І я даўно вырашыў, што выдаткую іх на дабрачыннасць”, — сказаў Сяргей Вельгас.

Увага!

У Мінскай вобласці міліцыя праводзіць аператыўна-прафілактычныя мерапрыемствы па папярэджанні распаўсюджвання парнаграфіі ў маладзёжным асяроддзі.

З 6 па 12 жніўня будуць устанаўлівацца і прыцягвацца да адказнасці зламыснікі. Асаблівая ўвага будзе нададзена масіраванаму маніторынгу сацыяльных сетак інтэрнэта, а таксама перадачы парнаграфіі з дапамогай мабільных тэлефонаў.

Між іншым, падлеткам распавядуць аб крымінальнай адказнасці за выраб і распаўсюджванне парнаграфіі. Міліцыянты заклапочаны тым, што на сённяшні дзень многія падлеткі ўспрымаюць перадачу парнаграфіі як гульню.

Як паведамляе БелаПАН, сёлета на тэрыторыі Мінскай вобласці выяўлена 19 злачынстваў, звязаных з вырабам і распаўсюджваннем парнаграфічных матэрыялаў, у чатырох выпадках злачынцы распаўсюджвалі дзіцячую парнаграфію.

СТОЛИЦА

Минску не хватает еще почти трех тысяч дворников

Сейчас в жилищных организациях столицы трудятся 6980 рабочих по комплексной уборке при необходимых 9712. То есть недостает 2732 человека.

Как отметила в беседе с корреспондентом агентства “Минск-Новости” заместитель генерального директора по благоустройству, санитарному состоянию жилищного фонда и работе с населением ГО “Минское городское жилищное хозяйство” (МГЖХ) Галина Гилевич, среди дворников организованы бригады. Поэтому уборка подъездов и дворов в домах, за которыми не закреплен дворник, выполняется бригадным методом.

— Для решения кадровой проблемы стараемся широко информировать об имеющихся вакансиях, — рассказала специалист. — Размещаем объявления на предприятиях, где существует неполная загрузка рабочего дня или недели, предлагаем устроиться по совместительству, на полставки, на сезон или даже во время отпуска подзаработать. Принимаем жителей расположенных неподалеку от столицы населенных пунктов, если у них есть возможность приезжать и приступать к работе в полседьмого утра.

«Скорые» смогут передавать электрокардиограммы дистанционно

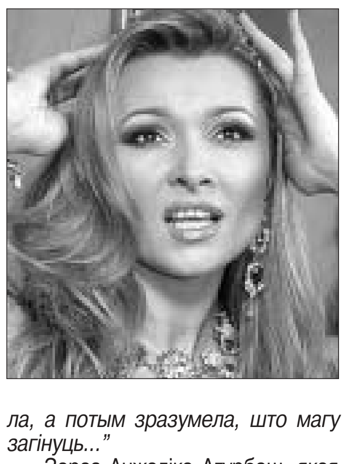
Для минской службы “103” приобретены аппараты, с помощью которых электрокардиограммы (ЭКГ) пересылают (по аналогии с электронными письмами) для расшифровки коллегам. Об этом сообщил заместитель главного врача Городской станции скорой медицинской помощи **Андрей Шантарович.**

Для дистанционного консультирования с более опытными врачами закуплены 13 передатчиков. Однако это вовсе не значит, что ЭКГ пересылают в каждом случае. Медики обращаются за помощью, когда они приехали на вызов к больному с острым коронарным синдромом и предварительно поставленный диагноз нужно подтвердить в кратчайшие сроки — для правильного оказания медпомощи на догоспитальном этапе. Если инфаркт миокарда подтвержден, пациента доставляют в профильный стационар.

СКАНДАЛ

Праз тры тыдні Анжаліка Агурбаш можа застацца без прозвішча

На 27 жніўня прызначана канчатковае судовае слуханне па скасаванні шлюбу паміж спявачкай і буйным бізнесменам.

Доўгі час Анжаліка ніякім чынам не каментавала інфармацыю аб тым, што ж адбываецца ў яе сям'і. Толькі зусім нядаўна спявачка вырашыла адкрыць усе карты і прызналася — 27 жніўня яе чакаюць у судзе, каб паставіць кропку ў гісторыі яе шлюбу. Былы каханы Мікалай Агурбаш настроены рашуча і можа пазбавіць спявачку не толькі маёмасці і права выхоўваць сына Анастаса, але і прозвішча Агурбаш. Між тым Анжаліка сцвярджае, што прымірэння быць не можа і пазбавіцца ад прозвішча Агурбаш яна толькі рада.

"Так складана вырашыцца сысці ад мужа, калі ў цябе трое дзяцей, — прызнавалася былая мадэль. — *Дзяцей, якія прывыклі да добрых школ, добрага адпачынку... Да таго ж не адным днём усё руйнавалася. У гэтым шлюбе было шмат добрага, але апошнія два гады працэнт адмоўнага зашкальваў, і я цярпела толькі дзеля малодшага сына. Цярпела-цярпела, а потым зразумела, што магу загінуць..."*

Зараз Анжаліка Агурбаш, якая можа вярнуцца да свайго дашлюбнага прозвішча Ялінская, жыве ў Крылацкім. Пасля суда ў яе застанецца толькі невялікая кватэра ў Каралёве недалёка ад Масквы.

Марыя БУДНІК.

ПОДЫУМ

На «Міс Сусвет» адправіцца «Лэдзі Бос»

Перад тым як прадставіць Беларусь на сусветным конкурсе, юрыст Наталля Трафімава заваявала званне самай прывабнай бізнес-лэдзі.

Сёлета адзін з самых прэстыжных конкурсаў прыгажосці пройдзе ў Растове — там жыла мінулагодняя пераможца. Менавіта ў гэты горад прыедуць спаборнічаць жанчыны з усяго свету ва ўзросце ад 18 да 35 гадоў.

У мінулым годзе Беларусь на конкурсе прадстаўляла вядучая СТБ **Ірына Ханунік-Рамбальская**. Наталля Трафімава таксама мае досвед дэфіле на публіцы. Не так даўно яна заваявала тытул "Самай жаноцкай" на конкурсе "Лэдзі Бос".

Сяргей ШЭЛЕСТ.

ЗОРНАЕ ЖЫЦЦЁ

У Мінску Джэй Ло захоча семачак і чыпсаў?

Уладальніца самай знакамітай попы ў свеце дасць канцэрт у Мінску 25 верасня. Аматарам музыкі трэба рыхтавацца да выдатнага шоу, а вось арганізатарам канцэрта — да задавальнення зорных патрэб.

"Народная Воля" пацікавілася, чым жа песціць сябе спявачка на гастролях.

Даўно да нас не заязджалі сапраўды вялікія зоркі. Бадай, пасля **Шакіры** нікога і не заносіла ў "Мінск-Арэну". Але 25 верасня справы выправяцца, і на беларускую сцэну выйдзе знакамітая поп-дзіва і кінаактрыса **Джэніфер Лопес**.

Многія любяць і чакаюць яе песень, але нават і не ўяўляюць, якія патрабаванні выстаўляе спявачка перад арганізатарамі сваіх канцэртаў. Калі адкінуць спіс неабходных тэхнічных асаблівасцяў для выступлення, то можна сказаць, што Джэй Ло любіць простую і даволі дрэнную ежу.

Напрыклад, у спісе таго, што абавязкова павінна прысутнічаць у грымёрцы спявачкі, увайшлі неачышчаныя семачкі, чыпсы, далікатэсныя віды салямі і сыру. Яшчэ Джэй Ло любіць, калі ёй падаюць свежы кубінскі хлеб, але калі ў Мінку яго не знойдзецца, то яна задаволіцца звычайным батонам белага хлеба. Каб ураўнаважыць некарысную ежу, спявачка заўжды просіць паднос з гароднінай і фруктамі. Джэніфер любіць зялёны вінаград без костачак, арбуз, трускалкі, салодкую дыню і манга. А вось з гародніны выбірае свежую моркву, брокалі, памідоры чэры, сельдэрэй, але ўжывае іх з не самым карысным соусам "Ранч".

Варта адзначыць, што ў райдары спявачкі нічога не гаворыцца пра алкаголь. У адрозненне ад **Сцінга** яна не просіць халоднае шампанскае, а п'е ваду, журавінавы сок, гарбату без кафеіна. Адзіны напой "для дарослых" — бутыляваны пунш.

У іншым патрабаванні спявачкі даволі сціплыя: белыя і чорныя рушнікі, вентылятары, абагравальнікі і... хрустальныя попельніцы. Чаму менавіта з гэтага матэрыялу? Адказ трэба шукаць у самой лацінаамерыканскай выкаnaўцы.

Што тычыцца самога шоу, то яно адбудзецца ў межах сусветнага турнэ Dance Again World. Дарэчы, задоўга да таго, як квіткі паступілі ў продаж, з'явілася інфармацыя аб тым, што іх ужо выкупілі. Маўляў, нейкая невядомая структура праз знаёмых і іншыя рычагі ўплыву распаўсюдзіла квіткі па спекулятыўным кошце сярод сваіх. Заяўляем аўтарытэтна — гэта лухта. З 2 жніўня ў касах пачаўся продаж квіткоў. Самы танны каштуе 400 тысяч, а самы дарагі — 1,5 мільёна.

Марыя МАЛЕВІЧ.

МАТОР!

У Навагрудку зноў вайна

Здымкі дакументальнага фільма "Уцёкі!" пройдуць у старажытным горадзе 8—14 жніўня.

Фільм будзе прысвечаны ўцёкам вязняў Навагрудскага яўрэйскага гета ў гады Вялікай Айчыннай вайны.

Падзеі, што леглі ў аснову дакументальнай кінастужкі, мелі месца 26 кастрычніка 1943 года. Уцёкі арганізавалі праз тунэль. Менавіта яго будуць шукаць падчас здымак карціны. У правядзенні пошукавых работ прымуць удзел чатыры былыя вязні навагрудскага яўрэйскага працоўнага лагера, а таксама больш за паўсотні дзяцей і ўнукаў удзельнікаў гэтых падзей. Аўтарам праекта і кіраўніком здымачнай групы выступае вядомы ізраільскі рэжысёр-дакументаліст **Дрор Шварц**.

ШОУ-БИЗ

Кого освистала и кому рукоплескала «Новая волна»

Что прибило в это году "Волной" к гостеприимному балтийскому берегу, кого накрыло с головою и кого, по мнению публики, лучше бы совсем унесло в море, читайте в материале "Народной Воли".

Не обошлось на "Волне" без скандалов. Их калибр, как и значимость приглашенных гостей, был разным, за исключением разве что трагедий вселенского масштаба. Непонимание между певицей **Джамалой** из Украины и оргкомитетом "Новой волны" может потянуть на серьезный скандал. История чем-то похожа на шум, который подняла группа Litesound вокруг своего выступления на "Славянском базаре". Парни жаловались, что их выкинули из списка участников открытия. Аналогичные претензии были и у Джамалы, правда, в отличие от белорусских музыкантов, украинка покинула концерт с концами. На пресс-конференции один из организаторов "Волны" **Игорь Крутой** сказал, что Джамалы "не стало" из-за ее амбиций. Мол, хотела сольный концерт, слишком большой гонорар да и хитов у нее нет. Сама же певица придерживается другой версии.

"Мне предложили спеть одну мою песню и Константина Меладзе "Океан и три реки", — писала в блоге исполнительница. — *Мы сделали новую аранжировку, расписали вокальные партии на один женский и три мужских голоса... "Здорово!" — думала я.*

Рано радовалась!!! Сначала из программы по непонятным причинам исчезла моя сольная песня, а чем ближе к эфиру, тем меньше оставалось моего участия в песне Меладзе. И вчера я сижу в аэропорту со своим звукорежиссером и продюсером, в 13.30 мы должны вылетать в Юрмалу. И тут за полчаса до рейса я получаю смс!!! что лететь мне не нужно!!!!"

Как же дело обстояло на самом деле — сказать затруднительно. Еще сложнее разобраться с итогами Международного конкурса молодых исполнителей. Победительницей стала представительница России **Niloo,** или **Нилуфар Расулмухамедова**. Решение неожиданное, если не сказать шокирующее. Ведь барышня хоть и хороша собой и достаточно голосиста, но в лидерах конкурса не была. Занимала пятую позицию, после нее следом шла наша **Саша Барташевич**. Все были уверены, что на первую ступеньку пьедестала взойдет итальянец **Констанцо Дель Пинто** или украинка **Мария Яремчук**. Не тут-то было! Сначало жюри ввело тайное голосование, а потом все узнали, что победила Niloo. Поговаривали, что зал почти не хлопал юной певице и был недоволен происходящим... Журналисты уже подметили, что подобная победа подпортила реноме начинающей исполнительнице. Правда, неизвестно, кому нужно сказать спасибо за такую медвежью услугу.

Как бы там ни было, но сильнее всего на "Новой волне" пострадал... **Валерий Леонтьев**. Стойкий, как оловянный солдатик, уже далеко не молодой певец был шокирован циничностью московских работников ножа и топора. Пока Леонтьев давал джазу в Юрмале, его квартиру обокрали. Драгоценностей и денег в общей сложности вынесли на 5 миллионов российских рублей. Вот это потеря так потеря, а вы говорите — нечестное голосование...

НА ЗАМЕТКУ

Билет на «Новую волну» стоил, как подержанная легковушка

Как бы хотелось вместо телетрансляций смотреть на концерты прямо из чудного зала "Дзинтари"!.. Да вот только билеты на "Новую волну" — удовольствие с шокирующей ценою.

Программа "Новой волны" в этом году была настолько насыщенной, что любители популярной музыки не готовы были пропустить ни одного концерта. Шоу действительно было ярким, да вот только позволить себе входной билет мог не каждый. Самые дешевые билеты по 40 евро разобрали почти моментально. Собственно, не залежались и самые дорогие, хоть билет в VIP-зону сектора "А" стоил 3155 евро.

В целом же цены на зрелище были такими (в евро):

Открытие фестиваля	Конкурсный день	Конкурсный день	Творческий вечер	Конкурсный день	Закрытие фестиваля
24.07.2012	**25.07.2012**	**26.07.2012**	**27.07.2012**	**28.07.2012**	**29.07.2012**
75	40	40	55	40	90
95	60	60	75	60	130
110	80	80	95	80	165
145	95	95	110	95	200
190	110	110	130	110	240
220	130	130	145	130	275
255			185	145	310
295			220		365
			255		

Стоимость комплектов билетов на все дни фестиваля в VIP-зоне (сектор А):

1—9 ряды в секторе "А" — 3155 на 1 персону
3—9 ряды в секторе "А" (ближе к краю ряда) — 2930 на 1 персону
3—6 ряды в секторе "А" (самый край) — 2195 на 1 персону
7—9 ряды в секторе "А" (самый край) — 1830 на 1 персону

Единичные билеты в секторе А (VIP-зона) и в зале в 1—3 рядах (за сектором А за жюри) не продавались. Эти места предназначались для звезд и политиков.

КСТАТИ

У нашей красавицы шестое место

Александра Барташевич из Бреста заняла на Международном конкурсе молодых исполнителей "Новая волна" шестое место и покорила сердца жюри и публики своей красотой.

Прежде чем попасть в Юрмалу, Александре пришлось пройти несколько этапов национального отбора и показать себя с лучшей стороны. Девушке это удалось легко, да и как не заметить такую красавицу, как Саша. Длине ног нашей юной нимфы завидовала вся Юрмала! Режиссеры конкурса это быстро заметили, поставили Сашу на каблуки и нарядили в вечерние платья. Насколько это нравилось самой девушке? Никого не волновало! Таковы законы "Волны": не нравится — проваливай.

Между тем наша Саша показала себя достойно, и от победы ее отделили всего лишь 3 балла. Единственное замечание от зрителей и профессионалов — уж больно скованной была красавица на сцене, хоть с ее-то данными можно позволить себе ничего не бояться.

Мария МАЛЕВИЧ.

ТЕМ ВРЕМЕНЕМ

У группы IOWA на «Новой волне» не хватало сил на... драки

*После участия в "Новой волне" открытие этого года могилевская группа IOWA удостоилась похвалы даже от суперзвезды **Нелли Фуртадо**, хоть на пьедестал коллектив так и не взошел. В эксклюзивном интервью "Народной Воле" вокалистка IOWA **Катя Иванчикова** рассказала о том, почему не имеет претензий к судьям и чему музыкантов научил пример Аллы Пугачевой.*

— "Новая волна" схлынула. В итоге — специальный приз от "Love радио" и признание Нелли Фуртадо. Банальный вопрос — как впечатления от конкурса?

— Это стоило того. Мы точно стали сильнее. Сначала было 10 дней подготовки с мастер-классами от главного режиссера "Новой волны" **Александра Ревзина**. Репетировали с 11 утра до 11 вечера. Иногда и дольше — с отдельными участниками **Александр Давидович** оставался заниматься до 2-3 ночи. И, конечно, сам конкурсный опыт — перед большой аудиторией мы выступали и раньше, но сама атмосфера того, что тебя слушают и оценивают столько профессионалов — это что-то новое для нас.

— Некоторые издания утверждают, что итоговое решение жюри относительно первой премии было, скажем так, неожиданным. Говорили, что публика решение не одобрила. Есть в этом доля правды или все это досужие слухи?

— Знаете, после любого конкурса хватает тех, кто считает, что все было нечестно, просто потому, что вкусы у всех разные. Мне, например, очень понравились финны Cristal, которые в число победителей не попали.

— Наблюдая из-за кулис, какой увидели конкурсную кухню: справедливой, жесткой, все знающей заранее, непредсказуемой?

— Скорее непредсказуемой. Но мы старались не задумываться над всем этим, не включаться в соревнование, не превращать это в гонку. Перед третьим конкурсным днем **Александр Ревзин** рассказал всем историю про **Аллу Пугачеву**, которая когда-то давно на каком-то конкурсе заняла четвертое место, а первое занял конкурсант по фамилии Чемоданов, о котором с тех пор больше никто ничего не слышал. Эта история подбодрила всех ребят. На сцене по-настоящему важно одно — какую мысль несет артист, готов ли он делиться теплотой своего сердца.

— На одном из концертов вы исполнили песню Paparazzi Леди Гага — цель непростая. Как считаете, эксперимент удался?

— Скажем честно, это был самый сложный конкурсный день для нас. Думаю, мы недостаточно хорошо отрепетировали песню — она должна быть отработана от начала и до конца. Да и просто переволновались. Но потом мы всё проанализировали, сделали правильные выводы, и это дало результат. Саундпродюсер конкурса **Брендон Стоун** сказал нам, что за третий день все члены жюри поставили нам высший балл.

— Одна из песен, которую вы представили на конкурсе, это популярная "Мама". Зал подпевал, как старым знакомым. Никто из коллег-конкурсантов не жаловался: мол, приходится соревноваться с профессионалами?

— Отношения между участниками конкурса были теплыми. Может, потому, что мы вместе проходили через все эти непростые тренинги и репетиции, которые иногда доводили нас до слез. Были, конечно, люди чуть более обособленные, но никакого напряжения между конкурсантами не было. А "Маму" иногда даже за кулисами пели вместе — мексиканцы, итальянцы, финны напевали первое слово припева и мелодию, а мы допевали основной текст — в общем, полный интернационал *(смеется)*.

— Каждая ваша песня на конкурсе — новый образ. Катя, вы менялись просто на глазах: сегодня загадочная, завтра совершенно бесшабашная. Признавайтесь, внешностью "командовали" вы сами или стилисты "Во7лны"?

— Там было 50 на 50. Конечно, я бы не пошла на то, что я не чувствую. Дизайнером была **Даша Гаузер**, с которой мы начали общаться еще до "Волны". Все утверждалось у Ревзина, но стилисты и визажисты были очень лояльные. Не сопротивлялись, если мне хотелось что-то добавить или убрать.

— Какой была конкурсная жизнь вне сцены? На "Евровидении", например, группа Litesound даже умудрилась попасть в драку на вечеринке. Не самый лучший пример, но все же... Как у вас обстояли дела с развлечениями?

— Да, были афтепати, где мы ближе знакомились друг с другом, но на драки просто физически не хватало сил *(смеется)*. Днем Леня и Вася *(гитарист и барабанщик IOWA. — **Прим. ред**.)* выкраивали время, чтобы сбегать на море, но мне не удалось искупаться ни разу, потому что у меня было больше мастер-классов. Да и прическу с макияжем надо было беречь.

— В трудах праведных вы провели почти все лето, какие планы на остаток теплых дней?

— У нас сейчас вышла новая песня "Улыбайся", готовится клип на нее — буквально в ближайшее время должен выйти. В августе концерты в Питере, Воронеже, Липецке, Ярославле, Краснодаре и Болгарии. В общем, скучать и расслабляться некогда!

— Спасибо за ответы и за яркое шоу!

Мария МАЛЕВИЧ.

П'ЕДЭСТАЛ

Казка пра Золушку

Бываюць узнагароды, якія не залатыя. Але нават даражэйшыя. Менавіта такім з'яўляецца бронзавы медаль нашай цяжкаатлеткі Ірыны Кулеша, які яна вязе з Алімпіяды.

Сама Ірына перад Гульнямі прызнавалася, што ў яе ўзнік "сіндром драўлянага медаля". Па-за п'едэсталам — і ўсё. Ракавое чацвёртае месца. Ды яшчэ траўмы. Калі рыхтуешся-рыхтуешся да спаборніцтваў і... не едзеш. Таму не дзіўна, што Ірына і яе трэнеры так радаваліся бронзе. Ужо што заслужыла яе наша спартсменка, дык заслужыла. І нягледзячы на тое, што Ірына — дзяўчына не маленькая, яе гісторыя гэта нейкая сучасная казка пра Золушку.

Многіх цікавіць, як дзяўчаты трапляюць у такі цяжкі і нежаночы спорт. Вось аповед, што называецца, з першых вуснаў.

— Сама я з Камянецкага раёна Брэсцкай вобласці. Мой першы трэнер Аляксандр Уладзіміравіч Самадай рэгулярна выязджаў з Брэста па пасёлках і вёсках у пошуках перспектыўных хлапчукоў. Я ж была актыўнай спартсменкай, выступала на міжшкольных спаборніцтвах. Зразумела, не па цяжкай атлетыцы. Пачынала з бегу, а потым ён надакучыў, і я спынілася на валейболе, хоць мой рост да гэтага віду і не падыходзіў. А Аляксандру Уладзіміравічу патрэбны былі спартыўныя падлеткі, якія валодаюць, па-першае, самай каштоўнай для цяжкай атлетыкі якасцю — гнуткасцю. Менавіта мае настаўнікі — фізрук і трэнер па валейболе — "сасваталі" мяне Самадаеву: "Паглядзі дзяўчынку". А Аляксандр Уладзіміравіч тады яшчэ не працаваў з дзяўчатамі. Таму ён крыху сумняваўся. Але затым зацікавіўся і для больш дэталёвага прагляду запрасіў мяне на двухтыднёвы збор да сябе ў вучылішча. Я ў такім узросце была, што яшчэ не разумела, куды іду. І наогул, я не зацікавілася прапановай паступіць у вучылішча алімпійскага рэзерву. Паехала ў вёску да цёткі і забылася: так, цікавая паездка ў абласны цэнтр, не больш за тое. Тады скончыла дзявяты клас, хацела добра адпачыць летам. Праз некаторы час трэнер прыехаў зноў і пагаварыў ужо з маёй мамай. Патлумачыў ёй, што дачка — вельмі цікавая, перспектыўная, з яе можа атрымацца прафесійная спартсменка. Мама наогул не ведала ды і не задумвалася, што гаворка ідзе аб штанзе. Для яе было галоўным, што за дачкой прыехаў паважаны чалавек з самога Брэста і кліча ў вучылішча алімпійскага рэзерву. Гэта значыць, што не трэба бегаць-шукаць, куды паступаць пасля школы. І ўсё. Мама ўсімі праўдамі-няпраўдамі дамаглася і маёй згоды. А я асабліва не працівілася, таму што яна выгадавала нас, пяцярых, адна. Нам заўсёды было нялёгка, і думаць пра тое, як дапамагчы маме, мы прывыклі з дзяцінства. Ды і потым, "мама дрэннага не параіць". Я сабрала дакументы і паехала.

Віншуем Ірыну, усю яе вялікую сям'ю, яе трэнераў з гэтым, такім патрэбным, медалём — узнагародай за вялікі труд і вялікае цярпенне!

Алег СНОЎ.

РАЗОЧАРОВАНИЕ

«Не узнаю Катю в последние годы»

Великая Екатерина не взошла на олимпийский пьедестал. Наша главная олимпийская надежда не оправдалась. Что произошло?

Первый тренер белорусской Екатерины — Анатолий Квятковский — поделился своим мнением о финальном заезде Олимпиады, в котором Карстен заняла только пятое место.

— Не узнаю Катю в последние годы. Очень недоволен. Без борьбы проиграла... Говорят, надежда умирает последней, вот она сегодня и умерла. Хотелось, чтобы зацепилась хотя бы за бронзу, но не получилось. Да и травма какая-то взялась. Откуда? Она что, ребро в Олимпийской деревне сломала? Если раньше, то почему не залечивали?

Что касается заезда в целом, то чешка Кнапкова великолепно прошла! Как Катя в былые годы. Очень сильно. Никому не отдала золото. Показательно, что второе место вырвала датчанка Эрикссен. Она интересная девушка: раньше выступала в других классах и лишь последние пару лет катается в одиночке. Она целенаправленно готовилась к Играм. Вот и результат.

Вообще результаты Кати уже давно идут по нисходящей. Почему? Все сводится к одному. "Больше" спортсменов надо отдавать иностранным специалистам. То же самое, что Штанге сделал с белорусским футболом, с Катей сделал Норберт Ладерман. В итоге на старых дрожжах она еще что-то показывала, но прогресса не было. И если глянуть общо, то с каждой Олимпиадой результаты все ниже и ниже. Надо поддерживать, а у них регресс. Катя не железная. В таком возрасте надо готовиться к важным гонкам, коими и является Олимпиада, а не стремиться выиграть все подряд. Мне такой подход не нравится.

За греблю обидно. Такой прекрасный вид спорта рушится из-за нашего прекрасного руководства. Владимир Синельщиков (главный тренер национальной команды. — **Ред.**) помог все сделать. И самое обидное и страшное, что надо думать про Игры в Бразилии, а у нас резерва нет. Совсем! Идет затухание. Столько денег потратили на подготовку, а результат — ноль. Где эти деньги? Прокушали, блин! — сказал Анатолий Квятковский в интервью сайту Goals.by.

ОТ ПЕРВОГО ЛИЦА

«Золотая рыбка»

Александра Герасименя завоевала две серебряные медали Олимпиады, но в Беларуси она по праву считается "золотой рыбкой". Лучшая пловчиха Беларуси год назад впервые стала чемпионкой мира, а вот теперь выиграла и олимпийскую медаль. Пока спортсменка осознает случившееся (ведь раньше наши пловцы ничего не брали на Олимпиадах), мы решили опубликовать одно из интервью Александры, в котором она рассказывает о себе предельно откровенно.

«Живу, как и все: от сессии до сессии»

— Тебе ведь снятся вещие сны?

— Ох, что-то уже давно не снились... Последний раз это было несколько лет назад. Тогда во сне опоздала на дистанцию. Очень переживала по этому поводу, проснулась с плохим настроением. Когда реально на одном из этапов Кубка мира опоздала, вспомнила свой сон. Опять же переживала, страшно расстроилась. Как такое возможно, не понимаю!

— И сильно тебя наказали за оплошность?

— Рублем! Сколько? Ай, не помню уже.

— В жизни часто опаздываешь?

— Бывает, как и любой человек. Хотя оправдываться не привыкла. Опоздала и опоздала.

— Первое место чемпионата мира тебе пришлось разделить с датчанкой Жанетт Оттесен. Любишь делиться?

— В принципе, я не жадная. И корочкой хлеба могу поделиться с другом! Если на Олимпиаде у меня будет "золото", не против и его разделить с кем-нибудь.

— А учиться не надоело?

— Ты что? Это ведь так интересно! Хотя книжки не люблю читать, а вот слушать — готова.

— Но ты получаешь уже второе высшее образование.

— Тренером или преподавателем быть не хочу, именно поэтому решила получить экономическое образование. Возможно, закончив со спортом, займусь бизнесом.

— Может, федерация больше заинтересована в твоем высшем образовании? Ведь, будучи студенткой, ты можешь представлять страну на Универсиаде.

— Никто меня не принуждал поступать, хотя прежде были предложения. Но, отучившись шесть лет в университете физкультуры, хотела взять паузу, отдохнуть немного от учебы.

— О себе говоришь, что лентяйка. Выходит, что и двоечница?

— К экзаменам готовлюсь за сутки. Живу, как и все — от сессии до сессии, поэтому дисциплинированным студентом меня трудно назвать. К коротким юбкам не прибегаю, глазки преподавателям тоже не строю. Пересдача — значит, пересдача.

«В Беларуси в последний раз плавала в детстве»

— Можешь накричать на окружающих?

— Еще бы! Покричу, поворчу, успокоюсь.

— Чемпионке все сходит с рук?

— Тренеру Елене Климовой могу высказать все, что думаю, но при этом мое недовольство не переходит границ дозволенного.

— Елена Климова ведь не просто твой личный тренер, но и первый. Никогда не думала, что все, что могла в тебя вложить Елена Владимировна, она уже вложила?

— Тренер тоже не стоит на месте — совершенствуется. Елена Владимировна изучает опыт других команд, разбирает наши ошибки, над которыми в последующем работаем.

— Как намерена провести отпуск?

— Поеду в Испанию. Там и море, и горы.

— Неужели когда плавание — это работа, хочется в отпуск на море?

— Отпуск и море — один из важнейших этапов подготовки к сезону.

— Все шутишь! А что Беларусь? Не хватает "воды"? Погода не балует?

— Хотелось бы, конечно, побольше солнечных дней. Да, у нас обширная лесная зона, много озер, рек, но нет моря...

— Можешь искупаться в озере. Или тебе только море подавай?

— У нас в Беларуси в последний раз плавала, наверное, в детстве.

«Пипец — и всем все понятно!»

— Плечи у пловчих всегда хорошо развиты, и они не вписываются в стандартные параметры женской красоты...

— Меня вполне устраивают мои плечи. Хотя, конечно, не надену кофточку с коротким рукавчиком. Сама не считаю красивым иметь тонкую талию, руки с выпирающими костями.

— Да, мужчина — не собака, на кость не бросается. Сама согласилась бы на откровенную фотосессию?

— Скорее нет, чем да.

— Почему?

— Всему есть предел. Готова оголить какую-то часть тела, но не предстать полностью обнаженной.

— Другими словами, в нижнем белье можно попробовать?

— Жду предложений...

— А ведь предложим! Тем более когда это безнаказанно, пока ты не замужем.

— Сейчас у меня и парня нет.

— Каким он должен быть?

— Встречу его, расскажу.

— У рабочего есть шансы?

— Вполне, хотя образование человека имеет определенное значение.

— Знаю, в твоем лексиконе есть место слову "пипец". И это чемпионка! Ай-я-яй, нехорошо!

— С помощью общедоступных слов куда проще достучаться до окружающих. Не станешь ведь говорить: "Ой, как мне было тяжело!.." Пипец — и всем все понятно!

— Матюками можешь изъясниться?

— Могу наедине с собой.

— Какие ассоциации возникают, когда слышишь слово "дисквалификация"?

— Почему журналисты в последнее время напоминают о дисквалификации? Допинг не употребляю! Я разделила свою жизнь до дисквалификации и после нее. Сейчас у меня новая жизнь. Да, теперь я осторожно отношусь ко всему во время соревнований: чужую водичку не пью, конфетки не ем. Никому нельзя доверять. Хотя в команде у нас здоровая конкуренция, чему очень рада.

Юрий МИХАЛЕВИЧ,
goals.by

КСТАТИ

Как серебряный призер Олимпиады Александра Герасименя получила право выбрать детскую спортивную школу, которой будут направлены 150 миллионов рублей

Александра выбрала минскую специализированную детско-юношескую школу олимпийского резерва "Старт".

Напомним, что в рамках проекта "Олимпийский выбор" Президентский спортивный клуб предоставляет каждому чемпиону и призеру Игр в Лондоне право выбора детско-юношеской спортивной школы для оказания безвозмездной (спонсорской) помощи. Сумма зависит от результата спортсмена и составляет: за третье место — 50 миллионов рублей, за второе — 75 миллионов рублей, за первое — 100 миллионов рублей. Две серебряные медали — это 150 миллионов рублей школе, которая, кстати, не работает, поскольку в ней ведется ремонт.

СКАНДАЛ

Удар пад дых Івану Ціхану

Кідальнік молата Іван Ціхан не прыняў удзелу ў Алімпійскіх гульнях у Лондане: Беларуская федэрацыя лёгкай атлетыкі была вымушана зняць спартсмена са спаборніцтваў па патрабаванні Міжнароднай федэрацыі лёгкай атлетыкі (IAAF).

Пра гэта афіцыйна паведаміў віцэ-прэм'ер урада Беларусі Анатоль Тозік, які заўважыў, што ён не ведае, ужыванне якіх забароненых рэчываў інкрымінуецца атлету, паколькі пісьмовы спіс не быў прадстаўлены IAAF.

— Федэрацыя лёгкай атлетыкі вымушана была зняць са спаборніцтваў выдатнага беларускага спартсмена Івана Ціхана. Гэта было зроблена па рашэнні Міжнароднай федэрацыі лёгкай атлетыкі. Патрабаванне засноўвалася на паўторным аналізе пробы, якая была ўзята ў Ціхана восем гадоў таму на Алімпіядзе ў Афінах, — патлумачыў Анатоль Тозік.

Нейкая сапраўды дзікая сітуацыя. Гаворка ідзе аб ускрыцці допінг-проб "B", якія захоўваюцца 8 гадоў і могуць быць пераправераны з выкарыстаннем новых методык выяўлення забароненых прэпаратаў. Адначасова, па словах Анатоля Тозіка, пробы, якія былі ўзятыя ў сувязі з Алімпіядай-2012, паказалі, што спартсмен "чысты".

Інфармацыя пра станоўчыя вынікі ўскрыцця допінг-пробы паступіла 29 ліпеня. У спартсмена запатрабавалі тлумачэнняў, аднак у яго ўжо проста не было часу сабраць неабходныя дакументы для таго, каб пацвердзіць сваю невінаватасць.

— У любога чалавека і грамадзяніна ёсць правы. Калі б спартсмену далі час на абарону сваёй пазіцыі, паведамілі аб усім за месяц, гэта яшчэ было б зразумела. Але калі гэта кажуць за дзень — гэта адсутнасць правоў чалавека, этыкі, усяго чаго можна. Успамінаюць, што было восем гадоў таму. У такую сітуацыю цяпер можа патрапіць абсалютна любы спартсмен, — адзначыў віцэ-прэзідэнт Нацыянальнага алімпійскага камітэта Беларусі Сяргей Цяцерын. — Хтосьці зрабіў так, каб гэта адбылося менавіта перад пачаткам спаборніцтваў лёгкаатлетаў на Алімпіядзе. Іван гатовы збіраць дакументы, змагацца за свае правы. Але немагчыма за два дні сабраць усю патрэбную інфармацыю, нават калі яна ёсць у наяўнасці.

Паводле яго слоў, у бліжэйшы час разбору палётаў не плануецца, а гэтым пытаннем будуць займацца пасля вяртання з Алімпіяды.

Нагадаем, што Іван Ціхан і яшчэ адзін беларускі кідальнік молата Вадзім Дзевятоўскі ўжо былі ў цэнтры допінгавага скандалу. Але па выніках допінг-проб, узятых у спартсменаў на Алімпіядзе ў Пекіне, калі беларусаў абвінавацілі ва ўжыванні забароненых прэпаратаў, Ціхану пагражала двухгадовая дыскваліфікацыя, а Дзевятоўскаму — пажыццёвая, і спачатку ў іх нават адабралі алімпійскія медалі Пекіна. Аднак спартсмены звярнуліся ў Міжнародны арбітражны суд (CAS) у Лазане. Расследаванне справы доўжылася 19 месяцаў, і ў чэрвені 2010 года абвінавачанні ў адрас спартсменаў, звязаныя з ужываннем допінгу на Алімпіядзе-2008, былі зняты, а ўзнагароды вернуты. І вось цяпер на белы свет выцягнулі пробы ажно з Афінскай алімпіяды. Прычым, па неафіцыйнай інфармацыі, зноў размова ідзе пра двух беларускіх спартсменаў, якіх могуць пазбавіць алімпійскіх медалёў васьмігадовай даўніны. Па неафіцыйнай інфармацыі, другая ў спісе — кідальніца дыска Ірына Ятчанка, якая ў Афінах заваявала бронзу.

Гэта сітуацыя — проста нейкі абсурд!

Ігар МАРОЗАЎ.

ПОДРОБНОСТИ

Давай, до свидания!

Белорусский боксер Сергей Корнеев на своей странице в социальной сети "ВКонтакте" эмоционально отреагировал на спорное судейское решение отдать победу в четвертьфинальном поединке с Теймуром Мамедовым азербайджанцу:

"Сделали все, что было в наших силах! Протест подали, но нам сказали: "Ты кто такой?" — "Белорус!" — "Тогда давай, до свидания!" Все — политика и деньги! Всем ОГРОМНОЕ спасибо за поддержку, за внимание, за теплые слова! Я сам не ожидал, что столько людей будет за меня болеть! Мне очень приятно вас видеть и слышать! Ваш Сергей Корнеев!"

Многим, кто смотрел матч, решение судей действительно показалось несправедливым. В последнем раунде азербайджанский боксер фактически просто "убегал" от Корнеева. Однако, несмотря на явное преимущество белорусского спортсмена в двух из трех раундов, победа "по дополнительным показателям" была присуждена представителю Азербайджана.

Судьями в этом поединке выступали представители Ирландии, Южной Кореи, Польши, Бразилии и Марокко. После подачи апелляции рефери совещались еще 90 минут, и все равно победа осталась за Азербайджаном.

ПА-ЗА ГУЛЬНЁЙ

Алімпійскія гульні не будуць больш каментавацца па-беларуску

Адзіны беларускамоўны каментатар Дзмітрый Герчыкаў перайшоў на рускую мову, хаця першыя дні Алімпійскіх гульняў кожнае з'яўленне Герчыкава ў эфіры — гэта быў прыклад цудоўнага беларускага слова на спартыўных спаборніцтвах. Але 3 жніўня, каментуючы баскетбол, Герчыкаў раптам загаварыў па-руску.

Што адбылося?

"Хлопцы, мне вельмі шкада, што так адбылося. Гэта не мае рашэнне. Але да канца Алімпіяды трансляцыі будуць весціся толькі на рускай мове. Болей нічога не магу дадаць — як кажуць, без каментарыяў. Спадзяюся на ваша разуменне і дзякую за падтрымку", — адказаў Герчыкаў праз сацыяльную сетку "ВКонтакте".

Як кажуць, усім усё зразумела.

**Адрас рэдакцыі:
220030, Мінск,
вул.Энгельса, 34а.
Прыёмная:
тэл.
(017) 3286871.
Тэл./факс
рэкламнага
аддзела: (017)
3286904, 3286906
nv@promedia.by
http://www.nv-online.info http://twitter.com/narodnaya_volya**

ISSN 2071-9647

Падпісныя індэксы: 63222, 632222

**Заснавальнік
і галоўны рэдактар
Іосіф Паўлавіч
СЯРЭДЗІЧ**

У сувязі з адсутнасцю магчымасці рэдакцыя матэрыялы не рэцэнзуе і не вяртае, права ўступлення ў перапіску пакідае за сабой. За інфармацыю, размешчаную ў рэкламных аб'явах, рэдакцыя не адказвае. Могуць друкавацца матэрыялы, у якіх пазіцыя аўтараў не падзяляецца газетай. Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку масавай інфармацыі №947 ад 6 студзеня 2010 г. выдадзена Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь (пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі №224 ад 6 сакавіка 2000 г.). Надрукавана ў друкарні дзяржаўнага прадпрыемства «Выдавецтва «Беларускі Дом друку». ЛП №02330/0494179 ад 03.04.2009. Мінск, пр. Незалежнасці, 79. Падпісана ў друк 6.08.2012 у 17.00. Аб'ём 4 друк. аркушы. Тыраж 28010 экз. Заказ №3547.